Πόλεμος στην Ουκρανία: Μια (π)ω(ρ)δή στον σύγχρονο αθλητισμό

Μηνάς Μπλάνας

Η εισβολή του ρωσικού κράτους στην Ουκρανία, πέρα απ' όλα τα αποτρόπαια που επιφέρει ένας πόλεμος, έφερε και την αντίδραση της λεγόμενης Δύσης. Κυρώσεις, κυρίως οικονομικού χαρακτήρα, και μια προσπάθεια διεθνούς απομόνωσης και αποκλεισμού της Ρωσίας σε πολλούς τομείς. Η αθλητική βιομηχανία δεν μπορούσε να λείπει απ' όλο αυτό.

Είδαμε, λοιπόν, αποκλεισμούς από παγκόσμια κύπελλα και πρωταθλήματα, μέχρι και από διάσημα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Στα παραπάνω συμπεριλαμβάνεται και ο αποκλεισμός ενός απ' τους αποκαλούμενους Ρώσους ολιγάρχες, του Αμπράμοβιτς, ιδιοκτήτη της γνωστής αγγλικής ποδοσφαιρικής ομάδας Τσέλσι, με εντολή της βρετανικής κυβέρνησης. Φιλοτσελσικοί δεν είμαστε, ούτε φιλορώσοι με εξίσου φιλικά αισθήματα για δισεκατομμυριούχους.

Ας δούμε, όμως, το κατά πόσον όντως υπάρχει η «μη εμπλοκή με την πολιτική» που ευαγγελίζονται οι μεγάλες αθλητικές ομοσπονδίες. Είναι, βέβαια, οι ίδιες που τιμωρούσαν τη μη τήρηση της στάσης του «No Politica» με επιβολή προστίμων για την ανάρτηση αντιφασιστικών πανό από τους οπαδούς, και όχι μόνο. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των οπαδών της Σέλτικ, ποδοσφαιρικής ομάδας της Σκωτίας, με σαφή πολιτικά χαρακτηριστικά, όταν σε ευρωπαϊκό αγώνα ποδοσφαίρου ανέβασαν πανό για τον πόλεμο στη Γάζα και την Παλαιστίνη. Τότε, η ποδοσφαιρική ομοσπονδία της ΟΥΕΦΑ τιμώρησε τον σύλλογο με την επιβολή προστίμου αξίας σαράντα χιλιάδων ευρώ, αφού, όπως αναφέρει η ίδια, απαγορεύεται η προώθηση πολιτικών μηνυμάτων στα γήπεδα.



Οπαδοί της Celtic έντυσαν στα χρώματα της Παλαιστίνης το Celtic Park

Από την άλλη, βέβαια, μιλάμε για ομοσπονδίες που δείχνουν ανοχή στην εμπλοκή με τον αθλητισμό και στο ξέπλυμα χρήματος δισεκατομμυριούχων ανά τον πλανήτη. Κι αν θέλουμε να μιλήσουμε από την ίδια σκοπιά με το σκεπτικό αποκλεισμού του Αμπράμοβιτς, τότε θα πρέπει να ανοίξει η συζήτηση και για τους απανταχού Σαουδάραβες πρίγκηπες –και μη– που κατέχουν όλο και μεγαλύτερο ποσοστό σε όλο και περισσότερα ποδοσφαιρικά brands. Χαρακτηριστικότερα παραδείγματα η Μάντσεστερ Σίτι και η Παρί Σεν-Ζερμέν, αλλά και πιο πρόσφατο η εξαγορά της Νιούκαστλ. (Σημείωση: Από πλευράς βρετανικής κυβέρνησης ήδη υπάρχουν φήμες πως έχουν ξεκινήσει τέτοιες συζητήσεις).

Αν, όμως, κινηθούμε στη λογική της «ανηθικότητας» σε σχέση με εγκλήματα, η Σαουδική Αραβία είναι χιλιόμετρα μπροστά. Ας αναλογιστούμε μόνο τον πόλεμο στην Υεμένη, για να μην επεκταθούμε στην κοινωνική κατάσταση που επικρατεί εντός της χώρας. Ας μας πούνε επιτέλους, πόσο ανθρώπινο και ηθικό είναι αυτό. Αλλά, προφανώς, τέτοιοι αποκλεισμοί δεν συνάδουν με τα συμφέροντα της Δύσης, που μια χαρά στηρίζει και έχει άμεσες σχέσεις με τα συγκεκριμένα καθεστώτα. Κοινώς, το χρήμα να ρέει.

Κι αυτό οδηγεί στον ξεπεσμό και την «ξενέρα» με σύνολο τον κόσμο του αθλητισμού. Φανταστείτε να υποστηρίζατε μια ομάδα κι

αυτή (εννοώντας το όποιο fund ή τον όποιο κροίσο κατέχει το μεγαλύτερο ποσοστό ιδιοκτησίας του brand) ξαφνικά να ανεβάζει τόσο πολύ τα εισιτήρια για την παρακολούθηση των αγώνων της, ώστε να μην είναι προσβάσιμα για τα λαϊκά στρώματα ή ξαφνικά να φεύγουν οι ιδιοκτήτες δίνοντας τέλος στην όποια ένδοξη ιστορία και πορεία της ομάδας κ.λπ. Δεν είναι τυχαίο που αρκετοί οπαδοί μεγάλων συλλόγων έχουν γυρίσει τις πλάτες τους σ' αυτή τη σαπίλα, φτιάχνοντας δικές τους, πιο αγνές ομάδες ημι-επαγγελματικού ή και επαγγελματικού χαρακτήρα.

Διότι αυτό που γίνεται στην Τσέλσι, τι πραγματικά σημαίνει; Χιλιάδες απλήρωτοι/ες εργαζόμενοι/ες, τραγελαφικές καταστάσεις, όπως το να πληρώνουν οι παίκτες τα μεταφορικά έξοδα και τις εμφανίσεις της ομάδας. Όχι ότι θα μείνει χωρίς επενδυτή η Τσέλσι, αλλά ας φανταστούμε και τις επιπτώσεις σε ομάδες μικρότερης κατηγορίας.

Ο σύγχρονος αθλητισμός από τη βάση του είναι πολιτικός. Μια ομάδα, για παράδειγμα, εξαρτάται από εφοπλιστές, χορηγούς και ένα συνονθύλευμα, γενικά, που το μόνο που κοιτάει είναι το κέρδος και το χρήμα και φυσικά, στηρίζεται στην όλο και μεγαλύτερη εμπορευματοποίηση. Τι πιο πολιτικό από την ανοχή σε αυτό και στους αδιάκοπους ρυθμούς των εκατομμυρίων ευρώ και της αγοράς;

Για να μη μιλήσουμε για τις αιματοβαμμένες διοργανώσεις στο Κατάρ και σε άλλες χώρες με πρόσχημα την επένδυση στο ποδόσφαιρο. Η μόνη επένδυση είναι το χρήμα. Οι ομοσπονδίες δεν νοιάστηκαν για τους νεκρούς εργάτες στον «δρόμο» για το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου. Δεν νοιάστηκαν ούτε για όσα έγιναν στη Βραζιλία, ούτε στη Νότια Αφρική προηγουμένως. Όλα αυτά έχουν και είχαν άμεσες κοινωνικές προεκτάσεις και επιπτώσεις, ειδικά στο βιοτικό επίπεδο – στις φαβέλες, για παράδειγμα, όταν, αντί να γίνει κάτι για να αντιμετωπιστεί η εξαθλίωση των ανθρώπων, δαπανούνται τόσα δισεκατομμύρια για το χτίσιμο αθλητικών εγκαταστάσεων μόνο και μόνο για μία διοργάνωση.



Εργάτες στα κάτεργα του Κατάρ για την προετοιμασία του Παγκοσμίου Κυπέλλου

Ο σύγχρονος αθλητισμός πάει χέρι χέρι με τις κρατικές αποφάσεις και, κατ' επέκταση, με τους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς. Όλα τα άλλα είναι προφάσεις στον βωμό του θεάματος και του κέρδους. Από το «Say no to racism», το «Black Lives Matter» μέχρι και τον ντόρο γύρω από τους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνο.

Beyond the touchline there's nothing: Η έκθεση Fan. Tastic Females

"Beyond the touchline there's nothing" έλεγε ο Ντεριντά, εννοώντας πως το ποδόσφαιρο συμπυκνώνει όλες τις διεργασίες, τις αντιφάσεις, τις αντιθέσεις και τις αμφισημίες των κοινωνιών. Στην πρόσφατη πορεία του λαοφιλούς αυτού αθλήματος

μπορεί να δει κανείς τις διάφορες αντανακλάσεις του σύγχρονου Καπιταλισμού, με σημαντικές στάσεις, όπως π.χ. την εισαγωγή των τηλεοπτικών μέσων, τη φιλελευθεροποίηση μετά το νόμο Μποσμάν, το άνοιγμα σε νέες υπερεθνικές αγορές όπως η Κίνα, το Κατάρ κ.ά. Ενσωματώθηκαν, επίσης, καπιταλιστικές λογικές και πρακτικές, όπως η παραγωγικότητα και η μέγιστη αποδοτικότητα. Ταυτόχρονα, όμως, το ποδόσφαιρο αποτελεί τόπο συμβολικής αντίστασης για διάφορα ζητήματα, με πλείστα παραδείγματα τόσο εντός όσο και εκτός γραμμών.

Σ' ένα χώρο όπου η εμφατική προβολή του υπερ-αρσενικού προτύπου και η διαρκής αγωνία επιβεβαίωσης της αρρενωπότητας είναι εκ των ων ουκ άνευ καταλαβαίνει κανείς πως είναι πολύ δύσκολο να βρεθεί χώρος για τη γυναικεία εκπροσώπηση. Παρόλα αυτά η παρουσία των γυναικών στο οργανωμένο οπαδικό κίνημα έχει αναβαθμιστεί πολύ τα τελευταία χρόνια, κυρίως στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη, με μεγάλη παρουσία γυναικών σε πολύ φημισμένα ultrasgroup, αλλά και με τη δημιουργία νέων, αποκλειστικά γυναικείων. Μιλήσαμε λοιπόν με την Antje Grabenhorst οργανωμένη οπαδό της Werder Βρέμης, μέλος των *Football Supporters* Europe και συντονίστρια της έκθεσης Fan. Tastic Females.Η έκθεση φιλοξενεί μια σειρά από μίνι ντοκιμαντέρ με περισσότερες από 70 γυναίκες οπαδούς από περισσότερες από 20 διαφορετικές χώρες να διηγούνται την ιστορία τους, τη σχέση τους με το ποδόσφαιρο, αλλά και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν στα πέταλα. Η έκθεση περιοδεύει σε γήπεδα και αίθουσες συνεδριάσεων, κυρίως στη Γερμανία, ενώ η πρόσβαση σ' αυτές τις ιστορίες γίνεται με τη σάρωση κωδικών QR. Σκοπός της έκθεσης είναι η ορατότητα της γυναικείας παρουσίας σε ένα από τα πιο ανδροκρατούμενα περιβάλλοντα της σύγχρονης κοινωνίας. Ο αφηγητής μιας ποδοσφαιρικής ιστορίας ή μιας ιστορίας οπαδικής τρέλας για μια είναι πάντοτε άντρας. Όχι όμως σ' αυτή την περίπτωση όπου βλέπουμε να ξεδιπλώνεται ένα μωσαϊκό γυναικών από τη 15χρονη Dana, οργανωμένη οπαδό της Fortuna Düsseldorf μέχρι την 79χρονη Maria που παρακολουθεί τουλάχιστον 3 ποδοσφαιρικά παιχνίδια της Arsenaltην εβδομάδα από την ανδρική ομάδα, το γυναικείο τμήμα, αλλά και τις ομάδες

υποδομών .Οι ιστορίες αφορούν απλές γυναίκες οπαδούς, άλλες που κατέχουν κάποια κομβική θέση στο σύλλογο, γυναίκες που είναι ηγετικές μορφές των ultrasgrouptων ομάδων τους ή εκπρόσωποι οπαδικών πρωτοβουλιών και δικτυώσεων.

Β: Καλησπέρα Antje, θα θέλαμε για αρχή να μας σκιαγραφήσεις την ταυτότητα του εγχειρήματος *σας;* Πες μας λίγα λόγια για την πρωτοβουλία *Football Supporters* Europe και τους στόχους της;

Α:Η έκθεση *Fan.Tastic Females* περιλαμβάνει πάνω από 78 σύντομες συνεντεύξεις γυναικών από 21 χώρες, κυρίως ευρωπαϊκές. Επιπλέον, υπάρχει και το «Her.Story» μέρος, όπως το ονομάζουμε, δηλαδή ένας χάρτης της Ευρώπης με μια στατιστική επισκόπηση της συμμετοχής των γυναικών στο ποδόσφαιρο. Τέλος, υπάρχει ένα «Bullshit Bingo», όπου διάφορες γυναίκες απαντούν με ειρωνεία, εκνευρισμό ή και σε πολύ σοβαρό ύφος σε κλασικές ερωτήσεις όπως «γνωρίζετε τον κανόνα του οφσάιντ;» ή "μπορείτε να μου φέρετε μια μπύρα;".

Σκοπός είναι να γίνουν οι γυναίκες οπαδοί του ποδοσφαίρου ορατές και να τους επιτραπεί να πουν τις ιστορίες τους. Η πλειονότητα της ιστορίας τόσο του ποδοσφαίρου όσο και των φιλάθλων έχει μέχρι στιγμής ιδωθεί και γραφτεί από ανδρική σκοπιά. θέλαμε λοιπόν να διευρύνουμε αυτή την οπτική. Με την προσέγγισή μας δεν επιχειρούμε να αναδείξουμε πόσο διαφορετικά αντιλαμβάνονται οι γυναίκες το ποδόσφαιρο, αλλά πως κατά βάση έχουν παρόμοια κίνητρα, πάθος, επιθυμίες, αλλά και παρόμοια ζητήματα να αντιμετωπίσουν όπως ακριβώς οι άνδρες οπαδοί. Οι γυναίκες της έκθεσης εμφανίζουν πολλές διαφορές μεταξύ τους. Διαφορές μπορεί να εντοπίσει κάποιος στον τρόπο με τον οποίο οργανώνονται, στο αν πρόκειται για τη γυναίκα που χτυπάει το τύμπανο ενός ultragroup ή την πρόεδρο του εποπτικού συμβουλίου του συλλόγου, αν είναι η ιδιοκτήτρια μιας ποδοσφαιρικής παμπ ή μια απλή φίλαθλος.

Η πρωτοβουλία*Football Supporters Europe (FSE)* και η πρώην διευθύνουσα σύμβουλός της Daniela Wurbs ήταν αυτοί που εισήγαγαν την ιδέα της έκθεσης το 2016. Από όταν λοιπόν η

έκθεση πήρε σάρκα και οστά, διοργανώνεται υπό την ομπρέλα της *FSE*. Η *FSE*είναι μια ένωση φιλάθλων που βασίζεται στην ιδέα ότι το ποδόσφαιρο ως παγκόσμιο άθλημα διαμορφώνεται σε σημαντικό βαθμό από τη συμμετοχή και τη συμβολή των οπαδών. Ωστόσο, οι κοινωνικές αλλαγές και οι μετασχηματισμοί στο σύγχρονο ποδόσφαιρο, συμπεριλαμβανομένης της εμπορευματοποίησής του, έχουν δημιουργήσει πολλές εντάσεις. Κατά κύριο λόγο μεταξύ των οπαδών από την μια πλευρά καιτων συλλόγων και των ποδοσφαιρικών θεσμών από την άλλη. Ωστόσο, μπορεί κανείς να παρατηρήσει πως όταν οι οπαδοί οργανώνονται και όταν η άποψή τους λαμβάνεται σοβαρά υπόψη από τους φορείς των συλλόγων και τους άλλους θεσμούς, υπάρχουν πολύ θετικά αποτελέσματα απόρροια αυτής ακριβώς της κοινωνικής συμμετοχής στο άθλημα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η *FSE* υπερασπίζεται τα συμφέροντα των οπαδών του ποδοσφαίρου και τους εκπροσωπεί σε διάφορα επίπεδα.

Β: Στην Ελλάδα δεν υπάρχει κάποιος φορέας συνεννόησης των οπαδών σε εθνικό επίπεδο. Κατά καιρούς έχουν γίνει διάφορα πειράματα, αλλά κανένα δεν άντεξε στο χρόνο γι' αυτό και η *FSE* στη μακρά λίστα με τις χώρες που συνεργάζεται δεν έχει κάποια σχετική παραπομπή. Θα ήθελα να προσπαθήσεις να μας εντάξεις στη δική σας κουλτούρα και να μας την περιγράψεις όσο πιο σύντομα μπορείς. Πως βλέπετε εσείς την ενασχόληση με οπαδικό κίνημα;Τι είναι τα «FanPolitics» και ποια η σημασία των διεκδικήσεων για το 51%;

Α:«FanPolitcs» σημαίνει ότι οι οπαδοί ή οι εκπρόσωποι των οπαδών, όπως η FSE, υπερασπίζονται τις ιδέες τους. Αγωνίζονται δηλαδή για να διατηρήσουν ζωντανή την οπαδική κουλτούρα, να διασφαλίσουν πως όλοι μπορούν να συμμετέχουν σε αυτήν και πάνω απ' όλα να συνειδητοποιήσουν ότι αποτελούν σημαντικό αντίβαρο στην εμπορευματοποίηση του ποδοσφαίρου. Είναι κομβικό οι ποδοσφαιρικοί σύλλογοι και ολόκληρο το σύστημα του ποδοσφαίρου να διατηρηθεί κοντά στη λαϊκή βάση του αθλήματος και να μην εξετάζουν απλώς το πώς θα το κάνουν ακόμη πιο ελκυστικό ή πως θα αποσπάσουν περισσότερα χρήματα από αυτό. Βασικά, ο

καπιταλισμός είναι το πρόβλημα και πρέπει να τον επικρίνουμε συνολικά, αλλά έχει επίσης ένα νόημα να εργαστούμε στο εδώ και στο τώρα. Να διασφαλίσουμε ότι για παράδειγμα οι αγωνιστικές δεν θα κατακερματιστούν περαιτέρω εντός της εβδομάδας, ότι θα υπάρχουν ανώτατα όρια στους μισθούς των παιχτών, ότι θα μειωθεί ο αθέμιτος ανταγωνισμός και τα κεφάλαια θα κατανέμονται πιο δίκαια και πως δεν θα είναι πλέον οι ίδιες ομάδες που κερδίζουν τα πρωταθλήματα ή τις διεθνείς διοργανώσεις κάθε χρόνο. Ο κανόνας του 50+1 είναι μεγάλης σημασίας για εμάς διότι εξασφαλίζει πως ένας σύλλογος ελέγχει κατά 51% τις αποφάσεις και τα δικαιώματά του και δεν παραχωρεί την πλειοψηφία των αποφάσεων σε επενδυτές και εταιρείες με αποτέλεσμα στο τέλος να ελέγχεται από αυτές.



(Societas, HeidenheimUltragirls)

Β: Από τα όλα αυτά τα μίνι ντοκιμαντέρ ποιες είναι οι ιστορίες που σου έμειναν πιο έντονα χαραγμένες στο μυαλό; Αν όλες αυτές οι μικρές παρουσιάσεις ήταν το υλικό μιας έρευνας, ποια θα ήταν τα συμπεράσματα σχετικά με την γυναικεία εκπροσώπηση στο

οπαδικό κίνημα;

Α:Είναι πολύ δύσκολο να διαλέξω γιατί αυτές οι γυναίκες ήταν τόσο διαφορετικές μεταξύ τους. Το μόνο κοινό είναι πως όλες οι γυναίκες και τα κορίτσια που συναντήσαμε αγαπούν το ποδόσφαιρο και έλεγαν συνεχώς ότι το γήπεδο είναι το σπίτι τους. Δεν είδα καμία διαφορά από τους άνδρες σε αυτό το κομμάτι. Το πάθος άλλωστε δεν γνωρίζει φύλο, αλλά δεν είναι λίγες οι γυναίκες που αναφέρθηκαν σε περιστατικά αποκλεισμού ή σεξισμού στην κερκίδα, νομίζω ότι οι άνδρες δεν θα βίωναν τη συμμετοχή τους με τον ίδιο τρόπο όπως οι γυναίκες. Ένα ακραίο παράδειγμα είναι ίσως το Ιράν, το οποίο εκείνη την εποχή που κάναμε τη συνέντευξη, αλλά και μέχρι σήμερα, δεν επιτρέπει σχεδόν καθόλου ή καθόλου στις γυναίκες φιλάθλους να εισέρχονται στα ποδοσφαιρικά γήπεδα, για ηθικούς και φονταμενταλιστικούς λόγους. Όταν κάναμε γυρίσματα στο Μάλμε της Σουηδίας, με την πρώτη ματιά το γυναικείοgroup φαινόταν εξαιρετικά σκληρό και cool, αλλά και σε αυτή την περίπτωση, σε μια αρκετά δημοκρατική χώρα με πολιτικές ισότητας, αποδείχθηκε ότι οι γυναίκες ίδρυσαν αυτό το group μόνο και μόνο επειδή οι υπερήλικες δεν τις αποδέχονταν. Καταλαβαίνεις πως ο αγώνας και το διακύβευμα είναι πραγματικό είτε αφορά στην περίπτωση του Ιράν είτε σε αυτή της Σουηδίας, αλλά βλέπεις ταυτόχρονα το πάθος και την αγάπη για το ποδόσφαιρο σε όλες αυτές τις γυναίκες. Η έκθεση μας έδειξε ότι υπάρχουν τόσες πολλές ιστορίες και άνθρωποι που διαφορετικά δεν θα είχαν τη δυνατότητα να ακουστούν και οι οποίοι τώρα έχουν την ορατότητα που τους αναλογεί, δικτυώνονται μεταξύ τους και υπερασπίζονται τη συμμετοχή τους στην κερκίδα.



(ΠρωτοβουλίαF_in – Women in Football)

Β: Πρόσφατα, ένας 19χρονος οπαδός έπεσε νεκρός μετά από μαχαίρωμα οπαδών αντίπαλης ομάδας. Οι συμβολισμοί και οι τελετουργίες της τοξικής αρρενωπότητας στο χώρο της κερκίδας είναι κάτι το συνηθισμένο. Ειδικά στην Ελλάδα τα συνθήματα ελάχιστες φορές μπόρεσαν να ξεφύγουν από μια συγκεκριμένη μανιέρα που αναπαράγεται το ίδιο μονότονα σε όλες τις κούρβες. Κατά κύριο λόγο αναφέρονται στη σεξουαλική υποταγή του «άλλου» ή στην προσπάθεια θέασης του αντιπάλου ως εκθηλυμένου, ως λιγότερο «αρρενωπού». Ποια είναι η γνώμη σου για τα παραπάνω; Πως πιστεύεις πως μπορεί να νιώσουν ασφαλείς οι θηλυκότητες εντός της κερκίδας και πόσο πιστεύεις πως μπορεί να βοηθήσει στην καταπολέμηση αυτής της κουλτούρας η οργανωμένη παρουσία των γυναικών στις κερκίδες;Επιπλέον, είδαμε σε κάποια από τα βίντεο σας οι γυναίκες να δημιουργούν ξεχωριστά γυναικείαgroupκαι σε άλλα να παρεμβαίνουν εντός των επίσημων ανδροκρατούμενων group. Ποια είναι η δική σου θέση σ' αυτή τη διαφορετική προσέγγιση;

Α:Αρχικά, δεν θα επέκρινα ποτέ την ίδρυση ενός αμιγώς γυναικείου group οπαδών εκ μέρους κάποιων γυναικών, που είτε

δεν τους επιτρέπεται να γίνουν μέλη ενός αντρικού group είτε επειδή αισθάνονται άβολα μέσα σ’ αυτό ή τέλος πάντων επειδή η οπαδική κουλτούρα σημαίνει κάτι διαφορετικό γι’ αυτές. Εγώ είμαι οργανωμένη σ’ ένα ultra group όπου συμμετέχουν από κοινού τόσο άντρες όσο και γυναίκες και αυτό είναι που βλέπω ως προοπτική. Να μην χρειάζεται δηλαδή να διαχωρίζονται οι γυναίκες, αλλά να είναι μέρος ενός μεγαλύτερου συνόλου. Και προσωπικά, για να καταρρίψω το βασικά επιχείρημα των ανδρών που κρατούν τις γυναίκες έξω από τα ultrasgroup, σχετικά με το κατά πόσο είναι σε θέση μια γυναίκα να υπερασπιστεί τον εαυτό της, εγώ κάνω πολεμικές τέχνες. Αλλά πέρα από αυτό, το ζητούμενο είναι να σκεφτώ τι είναι ένα ultragroup για μένα και πώς θέλω να υπάρξω μέσα σ’ αυτό. Η τοξική αρρενωπότητα είναι ένα μεγάλο πρόβλημα, αλλά θα ήθελα οιultras να εστιάσουν σε αυτό που είναι το ζητούμενο γι’ αυτούς: να υποστηρίζουν την ομάδα τους με πάθος. Φυσικά χρειάζονται και οι αξίες, αλλά είναι σχετικά απλό το να αποφασίσει κανείς ότι το να μαχαιρώνεις ανθρώπους ή να προσπαθείς να τους «προσβάλλεις» ως μουνιά, ομοφυλόφιλους ή γυναίκες δεν είναι μέρος αυτής της υποστήριξης. Ειδικά αν θεωρείς τον εαυτό σου αριστερό ή προοδευτικό. Τώρα, σχετικά με το αν η παρουσία των γυναικών θα περιόριζε τη βία στην οπαδική κουλτούρα. Είμαι της άποψης ότι η πολυμορφία είναι καλό, αλλά δεν νομίζω ότι έχει κάποιο ιδιαίτερο νόημα να υποστηρίξουμε ότι η παρουσία των γυναικών θα κάνει το ποδόσφαιρο λιγότερο βίαιο. Αυτό θα σήμαινε ότι όλα τα κορίτσια είναι πράα και όλοι οι άντρες είναι το αντίθετο; Αυτό που βλέπω εγώ είναι πως τα κορίτσια και τα αγόρια αναθρέφονται διαφορετικά με όλες αυτές τις ροζ και μπλε μαλακίες, αλλά θα ήθελα να το παραβλέψω αντί να το χρησιμοποιήσω ως επιχείρημα για να διαχωρίσω τις γυναίκες και τους άνδρες. Ως γυναίκα ή κορίτσι θέλω να μπορώ να είμαι δυνατή, να φωνάζω, να πίνω μπύρα και να διασκεδάζω στο γήπεδο. Όπως και οι άντρες πρέπει να μπορούν να είναι οπαδοί και ταυτόχρονα να είναι ντροπαλοί, χωρίς μυς και χωρίς να τους αρέσει η μπύρα.



Β: Με αφορμή τη συνέντευξή μας αναζήτησα υλικό για την παρουσία των γυναικών στο ελληνικό οπαδικό κίνημα. Πέρα από κάποιες αποσπασματικές προσωπικές ιστορίες, βρήκα μια ενδιαφέρουσα μεταπτυχιακή έρευνα που καταπιανόταν με οργανωμένες οπαδούς δύο μεγάλων ελληνικών συλλόγων. Στο ερώτημα σχετικά με το πως θα έβλεπαν την προοπτική ενός αμιγώς

γυναικείου συνδέσμου, οι περισσότερες είναι κάθετες πως κάτι τέτοιο θα ήταν αχρείαστο, ενώ μόνο μια θεωρεί πως θα ήταν μεν καλή ιδέα, αλλά πιθανότατα δεν θα άρεσε στους άνδρες οπότε καλύτερα να μην επιχειρηθεί. Επίσης, στο ερώτημα της ερευνήτριας για το αν μια φεμινιστική προοπτική ήταν ένας από τους παράγοντες που τις οδήγησαν στο να έχουν ενεργή ενασχόληση με τα οπαδικά ζητήματα, απάντησαν ομόφωνα πως ο φεμινισμός δεν έχει καμία σχέση (κάποιες τον αποκήρυξαν μάλιστα) και πως για τους οπαδούς σημασία έχει μόνο η πίστη στο σύλλογο. Έχοντας στο μυαλό τα παραπάνω, θα ήθελα να μου πεις τη γνώμη σου για την ενεργό συμμετοχή στα οπαδικά δρώμενα ως μια έκφραση φεμινισμού.

Α:Όσα περιγράφεις επιβεβαιώνουν την άποψή μου. Δεν θεωρώ πως οι γυναίκες λειτουργούν αυτόματα με βάση μια φεμινιστική ατζέντα, αλλά αγαπούν το ποδόσφαιρο, τόσο απλά. Αντιθέτως, δεν είναι λίγες οι φορές που μπορεί να αναπαράγουν και να κανονικοποιούν την "γραμματική της αρρενωπότητας" ή την τοξική αρρενωπότητα που λειτουργεί σαν πολιτισμική γραμματική –αντί δηλαδή να μιλάμε, ενεργούμε κατ' αυτόν τον τρόπο- όπως διαπίστωσε μια Γερμανίδα ερευνήτρια που καταπιάνεται με εκφάνσεις της αρρενωπότητας στο χώρο του ποδοσφαίρου. Προσωπικά, είμαι φεμινίστρια και για μένα οι γυναικείες πρωτοβουλίες και συμμαχίες έχουν κάτι το φεμινιστικό και είναι πολύ σημαντικές στο χώρο του ποδοσφαίρου. Είναι σημαντικό να μην αποκλείουμε τις άλλες γυναίκες και να αποφεύγουμε να διατηρούμε ένα ξεχωριστό στάτους (ως οργανωμένες και φεμινίστριες), αλλά να στηρίζουμε η μία την άλλη και να λειτουργούμε σαν αδελφές μεταξύ μας. Στην οπαδικό κίνημα που συμμετέχω εγώ(Γερμανικό) υπάρχουν πανό για την 8ηΜάρτη και μου δημιουργεί μεγάλη ικανοποίηση που υπάρχουν γυναίκες σε κάθε οπαδικό group, αλλά και που πολλοί άνθρωποι είναι πλέον ενήμεροι για τα ζητήματα σεξισμού ή σεξουαλικής βίας. Επίσης, υπάρχει από το 2004 ένα γυναικείο οπαδικό δίκτυο που συχνά παίρνει θέση για διάφορα θέματα όπως: το γυναικείο ποδόσφαιρο, περιστατικά σεξισμού, αλλά και πιο γενικού ενδιαφέροντος ζητήματα που σχετίζονται με το άθλημα. Έχουμε ένα αυτοκόλλητο

που βασίζεται στο σεξιστικό στίχο ενός τραγουδιού με τίτλο “Football, Fucking, Alcohol”, το οποίο αναφέρετε σε μια πολύ macho κουλτούρα και προτιμήσαμε να το αλλάξουμε σε “Football, Fucking, Feminism”. Πιστεύω λοιπόν πως ο φεμινισμός και το ποδόσφαιρο μπορούν να ταιριάξουν πολύ καλά μεταξύ τους. Φαντάζομαι πως η πρόοδος και οι κατακτήσεις των τελευταίων δεκαετιών σε φεμινιστικό επίπεδο έχουν συμβάλει αρκετά στο να καταλάβουν οι γυναίκες περισσότερο έδαφος στο χώρο του ποδοσφαίρου. Εύχομαι πως κάτι τέτοιο θα συνεχιστεί -αλλά δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί χωρίς οι άνδρες να είναι σε θέση να μοιραστούν τα προνόμιά τους και να γίνουν επίσης φεμινιστές.



Beyond the touchline there’s nothing: Η Ομόνοια του λαού

“Beyond the touchline there’s nothing” έλεγε ο Ντεριντά, εννοώντας πως το ποδόσφαιρο συμπυκνώνει όλες τις διεργασίες, τις αντιφάσεις, τις αντιθέσεις και τις αμφισημίες των

κοινωνιών. Στην πρόσφατη πορεία του λαοφιλούς αυτού αθλήματος μπορεί να δει κανείς τις διάφορες αντανακλάσεις του σύγχρονου Καπιταλισμού, με σημαντικές στάσεις, όπως π.χ. την εισαγωγή των τηλεοπτικών μέσων, τη φιλελευθεροποίηση μετά το νόμο Μποσμάν, το άνοιγμα σε νέες υπερεθνικές αγορές όπως η Κίνα, το Κατάρ κ.ά. Ενσωματώθηκαν, επίσης, καπιταλιστικές λογικές και πρακτικές, όπως η παραγωγικότητα και η μέγιστη αποδοτικότητα. Ταυτόχρονα, όμως, το ποδόσφαιρο αποτελεί τόπο συμβολικής αντίστασης για διάφορα ζητήματα, με πλείστα παραδείγματα τόσο εντός όσο και εκτός γραμμών.

Οι αποτυχημένες, τυχοδιωκτικές κινήσεις των ιδιοκτητών των 12 ευρωπαϊκών συλλόγων και της JP Morgan για τη δημιουργία κλειστής λίγκας είναι γνωστές, τι κι αν κράτησαν κάτι λιγότερο από 48 ώρες. Γνωστές είναι επίσης και οι μαζικές αντιδράσεις που συνόδευσαν το άκουσμα της είδησης. Στον απόηχο όλων αυτών, σκεφτήκαμε να πιάσουμε το νήμα από τη ζύμωση που προέκυψε με αφορμή αυτή την ιστορία και να αρχίσουμε να αναδεικνύουμε άτακτα, αλλά περιοδικά, κινήσεις δημιουργίας και αντίστασης από τον κόσμο των γηπέδων.

Αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε με την προσπάθεια κάποιων που αποδεικνύουν στην πράξη πως ένας άλλος δρόμος είναι εφικτός σε όλα τα επίπεδα. Μιλήσαμε με τον Αδάμο Ευσταθίου, τον Εκτελεστικό Γραμματέα του Αθλητικού Λαϊκού Σωματείου Ομόνοια 29ης Μαΐου. Η Ομόνοια του λαού δημιουργήθηκε έπειτα από απόφαση της θύρας 9, του μεγαλύτερου συνδέσμου οργανωμένων οπαδών της Ομόνοιας Λευκωσίας, εξαιτίας της αλλαγής του διοικητικού της μοντέλου, από σωματείο σε Ανώνυμη Εταιρία με μεγαλομέτοχο-επενδυτή. Η θύρα 9 δεν έκανε τίποτα άλλο από το να συνεχίσει το δρόμο που χαράκτηκε το 1948 στο κυπριακό ποδόσφαιρο[1]. Τότε που η διοίκηση του ΑΠΟΕΛ ζήτησε από τους παίχτες της ομάδας να υπογράψουν ενάντια στην «εθνοκτόνο ανταρσία» του εμφυλίου στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα 5 εξ αυτών να μην υπογράψουν, να αποπεμφθούν και να ιδρύσουν την Ομόνοια. Πιστοί στην παράδοση από τις εποχές στον ΑΣΟΛ (Αθλητικός Σύλλογος Ομόνοια Λευκωσίας), στο τέλος κάθε παιχνιδιού παίχτες και

οπαδοί σηκώνουν την αριστερή γροθιά και τραγουδάνε όλοι μαζίνα σύνθημα της ομάδας. Η ομάδα απέχει μόνο 270 λεπτά από την άνοδο στη Β' κατηγορία, την τρίτη διαδοχική άνοδο στην Τρίτη, αντίστοιχα, συμμετοχή της στα πρωταθλήματα. Αυτή τη στιγμή, τρεις στροφές πριν το τέλος, είναι πρώτη με απόσταση τριών και τεσσάρων, αντίστοιχα, βαθμών από τους δύο βασικούς ανταγωνιστές της.

Β. Κάνε μας μια μικρή αναδρομή στα γεγονότα. Τι μεσολάβησε ώστε να πάρετε τη μεγάλη απόφαση την 29η Μαΐου του '18;

ΑΔ. Ουσιαστικά η *Ομόνοια* ήταν σωματείο, δεν είχε εταιρική μορφή, το διοικητικό συμβούλιο εκλεγόταν από τα μέλη της και λόγω κακοδιαχείρισης ξεκίνησε να έχει προβλήματα οικονομικής φύσης. Τα προβλήματα αυτά, δεν προέκυψαν επειδή είχε μειωθεί ο κόσμος, ούτε γιατί είχαν συρρικνωθεί τα έσοδα, αλλά επειδή κάποιοι αποφάσισαν να κάνουν μεγάλους προϋπολογισμούς. Εν τέλει, αυτό οδήγησε στο να μην μπορέσει να ανταπεξέλθει η ομάδα, αλλά και κόσμος που ουσιαστικά έτρωγε μίζες από αυτούς τους προϋπολογισμούς. Σ' αυτό το χρονικό σημείο ήταν που συνέβη η πρώτη έντονη σύγκρουση. Στις εκλογές της *θύρας 9* το 2010 είχαν κατεβεί πρώτη φορά δύο συνδυασμοί, ένας που ελεγχόταν από το κόμμα της Αριστεράς, της σοσιαλδημοκρατίας, όπως έχει γίνει σήμερα το *ΑΚΕΛ* και άλλος που εξέφραζε εμάς, τους οπαδούς της *Ομόνοιας*, τους ultras ας το πούμε καλύτερα. Κερδίσαμε, λοιπόν, εκείνες τις εκλογές και από εκεί ξεκίνησε η *θύρα 9* να έχει μια αυτονομία. Και τι σημαίνει αυτό; Μπορούσε πιο εύκολα να κριτικάρει τις αποφάσεις που παίρνονταν, να μιλά για την ανάγκη η *Ομόνοια* να παραμείνει ένα λαϊκό σωματείο, να συγκρούεται με τις διοικήσεις, οι οποίες έφερναν ένα νέο μοντέλο οικονομικής διαχείρισης στην ομάδα. Ένα μοντέλο, το οποίο προϋπέθετε μεγάλες μεταγραφές και την περιστολή των παιχτών από τις ακαδημίες, στις οποίες βασίζονταν μέχρι τότε ο σύλλογος. Παράλληλα, βέβαια, άρχισαν να αποκαλύπτονται και σκάνδαλα. Τα επόμενα χρόνια, στις εκλογές του '12, του '14,

του ’16, άρχισε κόσμος να κατεβαίνει ενάντια στον έλεγχο του κόμματος στην *Ομόνοια*. Τον κόσμο αυτόν η *θύρα 9* αποφάσισε να στηρίζει, αλλά επειδή ήταν οπαδικό σύνολο δεν κατέβαινε στις εκλογές, έδινε μόνο μάχη για το άνοιγμα των μελών. Τους είχαμε δημιουργήσει πρόβλημα πλέον. Είχαμε πει πως θα κατεβούμε για πρώτη φορά στις εκλογές του ’18 και πως αν εκλεγούμε, το πρώτο πράγμα που θα κάνουμε είναι έρευνα από ανεξάρτητη επιτροπή για το πώς δημιουργήθηκε αυτό το χρέος. Κάποιοι έκλεβαν, αυτοί που έκλεβαν ήταν στελέχη του *ΑΚΕΛ* ή διορισμένοι από το *ΑΚΕΛ* στην *Ομόνοια*, σίγουρα δηλαδή το *ΑΚΕΛ* είχε ευθύνη για αυτή την κατάσταση. Έτσι, ο κομματικός μηχανισμός, όταν κατάλαβε πως στις εκλογές του σωματείου το ’18 θα έχανε την πλειοψηφία, αποφασίζει να φέρει πρόταση με επενδυτή, βρίσκει τον Σταύρο Παπασταύρου, έναν Αμερικανό-Κύπριο επιχειρηματία, χωρίς να ψάξει άλλους επενδυτές. Εμείς εναντιωθήκαμε, είπαμε πως το ξεπούλημα δεν είναι λύση, πως είναι εντελώς ενάντια στις αρχές που βασίστηκε η *Ομόνοια*, τις αρχές του 1948. Δώσαμε μια πολύ μεγάλη μάχη.

Ήταν ιστορική η απόφαση της *Θύρας 9* να κατεβούμε ενάντια στον επενδυτή. Πήραμε τις περισσότερες ψήφους που πήρε ποτέ συνδυασμός. Εκείνοι βέβαια, μίσθωσαν λεωφορεία, έβαλαν κόσμο που δεν ήταν μέλη να ψηφίσει, αλλά και μέλη που δεν είχαν τακτοποιημένες τις υποχρεώσεις τους. Τις τακτοποιούσαν εκείνη τη στιγμή και ψήφιζαν. Έτσι, κατάφεραν να εκλεγούν και να δώσουν την ομάδα στον επενδυτή. Εμείς στις 29 του Μάη πήγαμε σε γενική συνέλευση στον κεντρικό σύνδεσμο και εκεί αποφασίζεται η ίδρυση νέου σωματείου, το οποίο θα έχει ποδοσφαιρική ομάδα και παράλληλα θα στηρίζει τα άλλα τμήματα του *ΑΣΟΛ* που δεν είναι κάτω από τον έλεγχο του επενδυτή. Στην αρχή ήταν η ομάδα της *θύρας 9*, στην πορεία είδαμε πως αγκαλιάστηκε από πολύ κόσμο πέρα των οργανωμένων, από ανθρώπους όλων των ηλικιών και για πολλούς πλέον η βασική τους ομάδα είναι αυτή που ιδρύσαμε το ‘18.

Β. Περιέγραψέ μας τη δομή του σωματείου. Πώς αποφασίζετε και πώς εξασφαλίζετε την ανοιχτότητα και τη δημοκρατικότητα στις

διαδικασίες σας; Ποια είναι η δυναμική του σωματείου και ποιες οι προσδοκίες για τη συνέχεια του εγχειρήματος;

ΑΔ. Κοιτάχτε, να σας πω αρχικά πως είμαστε το μοναδικό σωματείο στην Κύπρο που δεν έχει τον όρο «πρόεδρος» ούτε στο καταστατικό του, ούτε στο διοικητικό συμβούλιο. Υπάρχει η γενική συνέλευση, στην οποία συμμετέχουν όλα τα μέλη. Από εμάς είναι ελεύθερος να γραφτεί όποιος θέλει μέλος του σωματείου. Αυτό ήταν ένα από τα βασικά προβλήματα που αντιμετωπίζαμε στον *ΑΣΟΛ*. Για χρόνια κάναμε αιτήσεις να γίνουμε μέλη, αλλά μας απέρριπταν. Όσον αφορά τη δομή, στην αρχή είχαμε δανειστεί το μοντέλο από τον *ΑΣΟΛ.* Δηλαδή, δέκα ευρώ το μήνα το μέλος, αλλά στην πορεία το αλλάξαμε και το κάναμε 48 ευρώ το χρόνο, ώστε να είναι πιο εύκολο για περισσότερο κόσμο να γραφτεί. Η γενική συνέλευση, λοιπόν, εκλέγει το διοικητικό συμβούλιο και το διοικητικό συμβούλιο έχει την ευθύνη για δύο χρόνια, μέχρι την επόμενη γενική συνέλευση, να διοικήσει την ομάδα. Ταυτόχρονα, υπάρχουν διάφορες υπό-επιτροπές. Υπό-επιτροπές μελών, μάρκετινγκ, περιβάλλοντος, πάρα πολλές, ακόμα και μορφωτική επιτροπή. Το αγωνιστικό κομμάτι είναι αυτονομημένο, η επιτροπή αυτή ασχολείται μόνιμα με αυτό το ζήτημα. Θα έλεγα πως αναλογικά με τα μέλη, υπάρχουν πάρα πολλά στελέχη, μιας και είναι τόσες πολλές οι επιτροπές. Σκεφτείτε, τώρα θέλουμε να δημιουργήσουμε επιτροπή παλαίμαχων. Αρκετά παιδιά που έπαιζαν στην ομάδα έχουν σταματήσει πλέον να παίζουν επίσημους αγώνες και γουστάρουν πολύ να κάνουν ομάδα παλαίμαχων. Παράλληλα,

δημιουργήσαμε και το *Πολιτιστικό Ίδρυμα 1948*. Διαλέξαμε το 29^{ης} Μαΐου, γιατί δεν θέλαμε να βάλουμε κάποιο γεωγραφικό προσδιορισμό, όπως έχουν όλα τα σωματεία. Εμείς λέμε πως είμαστε ένα σωματείο για τους εργάτες από όλη την Κύπρο.

Θεωρώ, κάπως πρόχειρα, ότι το σωματείο έχει πάνω από 1.000 μέλη και περίπου 200 στελέχη, μιλώντας για κόσμο που έχει συγκεκριμένη δουλειά εντός του σωματείου. Ο στόχος μας είναι στο μέλλον να γίνουμε πιο επαγγελματική κατάσταση, να μπορέσουμε να αποκτήσουμε και κάποια έμμισθα μέλη, γιατί είναι αναγκαίο για εμάς να συνεχίσει να υπάρχει το εγχείρημα. Έχουμε

μπλέξει! Όσοι είμαστε στο διοικητικό συμβούλιο, είμαστε ή για να χωρίσουμε ή για να παραιτηθούμε από τις δουλειές μας !!! Ταυτόχρονα, όμως, θέλουμε να εμπλέξουμε όσον το δυνατό περισσότερο κόσμο στις υπό-επιτροπές. Τα στελέχη μας είναι περισσότερα από αυτά που έχει σήμερα ο *ΑΣΟΛ* και η αλήθεια είναι πως μπορεί στα χαρτιά να βασιζόταν στις αξίες του 1948, όμως στην πραγματικότητα δεν είχε καμία διαφορά από τα άλλα σωματεία, μιας και δεν άνοιγε τη διαχείριση του σωματείου στον κόσμο. Η μόνη του διαφορά ήταν το ιδιοκτησιακό καθεστώς, ότι ανήκε δηλαδή στο λαό, κάτι που το ’18 χάθηκε κι αυτό.

Β. Πώς καταφέρνετε να στηρίξετε οικονομικά ένα τόσο μεγάλο εγχείρημα; Ήταν η αλλαγή του ιδιοκτησιακού καθεστώτος ικανός λόγος, ώστε να πάρετε μια τόσο δύσκολη απόφαση οικονομικά, ποδοσφαιρικά και πολιτικά;

ΑΔ. Η βασικότερη πηγή εσόδων είναι τα μέλη που στηρίζουν το εγχείρημα με τα season tickets, τα εισιτήρια αγώνα, την μπουτίκ, τους λαχνούς και φυσικά έχουμε και τους χορηγούς. Δεν είναι κάτι περίπλοκο, γίνεται όπως και στις άλλες ομάδες, στις ποδοσφαιρικές εταιρίες δεν εφηύραν μια φόρμουλα να βγάζουν λεφτά, τα ίδια κάνουν και αυτοί, αν έχεις κόσμο να σε υποστηρίζει αυτά τα χρήματα φτάνουν. Το θέμα είναι ποιος διαχειρίζεται αυτά τα χρήματα και με ποιον τρόπο. Εμείς, λοιπόν, που φωνάζαμε πως ο λαός πρέπει να πάρει την εξουσία, δεν μπορούσαμε να δεχτούμε πως δεν ήμαστε ικανοί και χρειαζόμασταν έναν Αμερικάνο επιχειρηματία να διαχειριστεί την ομάδα μας.

> *Για εμάς, ήταν κόκκινη γραμμή η αλλαγή του ιδιοκτησιακού καθεστώτος της Ομόνοιας του Λαού, ο ύμνος της ομάδας λέει «…και του Λαού ομάδα, Ομόνοια, Ομόνοια, Ομόνοια» και εννοεί πως πρόκειται για ομάδα που ανήκει στο λαό. Μόνον όποιος μπορεί να καταλάβει το ειδικό βάρος που έχει το σωματείο αυτό για την Κύπρο, μπορεί να αναλογιστεί το πόσο σοβαρό ήταν αυτό που έγινε. Όταν έγινε το πραξικόπημα στην Κύπρο, οι πραξικοπηματίες πρώτα κατέλαβαν τα κυβερνητικά κτήρια και έπειτα πέρασαν έξω από τα γραφεία της Ομόνοιας και τα*

πυροβόλησαν με αυτόματα όπλα. θα έλεγα πως η Ομόνοια έχει δημιουργήσει περισσότερες συνειδήσεις στην Κύπρο από οποιοδήποτε κόμμα της Αριστεράς ή οργάνωση, τόσο μεγάλη ήταν η λαοφιλία της.

Οπότε, η αλλαγή του ιδιοκτησιακού καθεστώτος ήταν πολύ σημαντική. Ξέραμε, λοιπόν, πως αν αλλάξει το ιδιοκτησιακό καθεστώς, που έστω και τυπικά συγκρατούσε κάποια πράγματα, όλα θα άλλαζαν. Ο επενδυτής, με το που ήρθε, αποδέχτηκε την κάρτα οπαδού, στη συνέχεια άρχισε να διαπλέκεται με την ομοσπονδία. Πέρυσι ψήφισαν τη διακοπή του πρωταθλήματος, επειδή ήταν πρώτοι και μάλιστα ψήφισαν να ακυρωθεί ο υποβιβασμός τεσσάρων ομάδων, οι ιδιοκτήτες κάποιων εξ αυτών είναι από τους πιο βρώμικους στο κυπριακό ποδόσφαιρο. Τέλος, η *Ομόνοια* είχε θέση αρχής να μην αλλάζει η προκήρυξη του πρωταθλήματος. Πέρυσι ψήφισε υπέρ.

Β. Διαβάσαμε πρόσφατα πως αγοράσατε το δικό σας γήπεδο, πράγμα που φαντάζει απίστευτο για ένα σωματείο οργανωμένο από τα κάτω. Πες μας λίγα λόγια γι' αυτό.

ΑΔ. Στην Κύπρο όλες οι ποδοσφαιρικές ομάδες έχουν παραχωρημένο γήπεδο από τον εκάστοτε Δήμο. Εμάς, όμως, δε μας ήθελε κανένας, τα αριστερά σωματεία δε μας ήθελαν, γιατί δεν ήμαστε με το κόμμα και τα Δεξιά για ευνόητους λόγους. Κάνω μια παρένθεση για να πω πως ούτε ομοσπονδία δε βρίσκαμε για να συμμετάσχουμε στο αγροτικό πρωτάθλημα. Στην Κύπρο υπάρχουν αριστερές και δεξιές ποδοσφαιρικές ομοσπονδίες στο αγροτικό ποδόσφαιρο. Εμείς, για να βρούμε κατηγορία να παίξουμε, πήγαμε στο βουνό, στην Κακοπετριά, όπου μας δέχτηκαν με χίλια ζόρια και έπειτα από πίεση του μακαρίτη του προέδρου της τοπικής ομοσπονδίας, ο οποίος είπε «Εγώ είμαι Ομονοιάτης, είμαι μαζί σας και θα βάλω ένσταση να σας δεχτούν στην ομοσπονδία». Έτσι, λοιπόν, πήραμε το πρωτάθλημα της Πανσόλειου Ομοσπανδίας και στη συνέχεια το Πρωτάθλημα Ένταξης της *ΣΤΟΚ*, όπου και πάλι βγήκαμε πρώτοι και ανεβήκαμε στη Γ' όπου και πάλι είμαστε πρώτοι.

Για το γήπεδο τώρα. Εμείς δίναμε 2.000 ευρώ το μήνα για γήπεδα και έχοντας μόνο μια ομάδα. Φέτος, απαιτούνταν να δημιουργήσουμε και ομάδα U19 και του χρόνου, αν πάνε όλα καλά και ανέβουμε στη Β', θα πρέπει να δημιουργήσουμε δύο ακόμα αναπτυξιακές ομάδες. Όπως καταλαβαίνεις, τα ποσά θα ήταν απαγορευτικά και αντιληφθήκαμε γρήγορα πως θα ήταν πιο συμφέρον να πάρουμε ένα γήπεδο. Βρήκαμε μια πολύ καλή περίπτωση με 115.000 ευρώ και το πήραμε. Για τον τρόπο αποπληρωμής του σταδίου, προκειμένου να μην δημιουργεί τρύπα στον προϋπολογισμό της χρονιάς, αποφασίσαμε να φτιάξουμε μια διαχειριστική εταιρία. Μια εταιρία του σωματείου, της οποίας το 100% της διοικητικής μετοχής ανήκει στο σωματείο (που παίρνει τις αποφάσεις). Το 51% της μερισματικής ανήκει επίσης στο σωματείο και το 49% δόθηκε σε μέλη του σωματείου. Έτσι, είχαμε το 49% (μια μετοχή=1%) προς πώληση και κάπως έτσι πήραμε αρκετά χρήματα ώστε να αγοράσουμε το γήπεδο χωρίς να επηρεαστεί ο προϋπολογισμός της χρονιάς. Κάναμε διάφορα είδη μετοχής, μετοχή που είναι στα 500 ευρώ το χρόνο, άλλη που δόθηκαν όλα τα χρήματα μπροστά και άλλες που είναι 50 ευρώ το μήνα, ώστε να μπορεί ο καθένας να συνεισφέρει όποια κι αν είναι η οικονομική του κατάσταση.



Β. Είναι το εγχείρημά σας ένας τρίτος δρόμος που χαράσσει τη δική του πορεία, μακριά από τη βεβαιότητα πως απαιτείται ένας στιβαρός επιχειρηματίας για να πηγαίνει καλά ένας σύλλογος και την εναλλακτική που θέλει τους οπαδούς, που για οποιαδήποτε λόγο απομακρύνονται από αυτόν, να απασχολούνται με το ερασιτεχνικό ποδόσφαιρο;

ΑΔ. Δεν έχουμε ούτε ένα έμμισθο μέλος, τα κάνουμε όλα εθελοντικά. Από την μπουτίκ, το οίκημα του σωματείου, έως την οικονομική οργάνωση. Από τη μια μεριά, αυτό δείχνει τη δυναμική του κόσμου και την αγάπη προς το σωματείο, αλλά από την άλλη έχει ημερομηνία λήξης. Για να διατηρηθεί και στο μέλλον το σωματείο και να συνεχίσει να προτάσσει τις αρχές και τις αξίες που πρεσβεύει, νομίζω πρέπει να γίνει πιο επαγγελματικό. Το σωματείο αυτό δεν φτιάχτηκε για να νικά στο γήπεδο, δημιουργήθηκε πρώτα για να διαφυλάξουμε τις ιδέες μας και έπειτα να νικά. Για μας είναι και στοίχημα να αποδείξουμε πως ένα λαϊκό σωματείο, μια μη ποδοσφαιρική εταιρία μπορεί να νικά και ποδοσφαιρικά. Μας έλεγαν κολλημένους στο παρελθόν, ε, λοιπόν αυτοί οι κολλημένοι έχουν δημιουργήσει καινούριο

σωματείο, με το δικό του οίκημα, το δικό του γήπεδο, που συνεχώς νικάει και λειτουργεί πιο επαγγελματικά από οποιαδήποτε άλλη ομάδα στην κατηγορία που αγωνίζεται. Λαϊκό σωματείο δε σημαίνει ερασιτεχνικό σωματείο, δε σημαίνει χύμα κατάσταση. Αν κάναμε μια ομάδα για να παίζουμε μεταξύ μας θα έλεγαν: «Μπράβο στα παιδιά, πιστοί στις ιδέες τους, αλλά ο μόνος δρόμος για το επαγγελματικό ποδόσφαιρο είναι το μοντέλο με τον επενδυτή κυρίαρχο». Εμείς οπαδοί είμαστε, δεν θέλαμε πολλά-πολλά. θέλαμε να βλέπουμε την ομάδα με μπυρίτσα, συνθήματα, τα πολιτικά μας και ξαφνικά μπλέξαμε, και μπλέξαμε πολύ.

Β. Η *Θύρα 9* έχει πολύ μεγάλη αναγνώριση και σεβασμό σε επίπεδο οπαδών αλλά και σε κόσμο των κινημάτων. Τα μεγάλα αντιφασιστικά κορεό τα έβλεπε και τα διακινούσε κόσμος που μπορεί σε κάποιες περιπτώσεις να μην ήταν καν τακτικός φίλαθλος του ποδόσφαιρου. Σε εσάς λοιπόν, τόσο σαν ultras όσο και σαν πολιτικοποιημένα άτομα, σας λείπει καθόλου να κάνετε κερκίδα στο *Γ.Σ.Π.* σε ευρωπαϊκά παιχνίδια και να παρεμβαίνετε με τον τρόπο αυτό στα μεγάλα γήπεδα και κατ' επέκταση στα μεγάλα μίντια;

ΑΔ. Να σας πω την αλήθεια, περισσότερο μας έπαιξαν τα ευρωπαϊκά μέσα από τότε που κάναμε την ομάδα, παρά όταν παίζαμε σε διάφορα προκριματικά. Εμάς δε μας λείπει αυτό το πράγμα. Εμείς σαν οπαδοί πιο ωραία περνούσαμε στις εκδρομές με την ομάδα βόλεϊ, στην Πάφο για παράδειγμα, μια άκυρη Τετάρτη, παρά στα ευρωπαϊκά παιχνίδια στο *Γ.Σ.Π.* Αυτή είναι η κουλτούρα του οπαδού και φαίνεται από το πόσο θερμή ήταν η ατμόσφαιρα όταν βάζαμε τα κρίσιμα γκολ αυτά τα τρία χρόνια που υπάρχει η ομάδα. Βλέπεις τον κόσμο και λες πως δεν μπορεί, αυτών των ανθρώπων η ομάδα ήταν από πάντα τούτη εδώ, δεν έγινε τίποτα το '18. Εμείς που βγάζαμε τα σφυροδρέπανα και φωνάζαμε για τις ιδιωτικοποιήσεις του λιμανιού ή του αεροδρομίου, σκέφτεστε να καθόμασταν και να δεχόμασταν την ακραία ιδιωτικοποίηση της ομάδας μας; Καταλαβαίνετε λοιπόν, πως για όποιον ήταν συνειδητοποιημένος, είτε οπαδικά είτε πολιτικά, δεν υπήρχε

επιλογή το ’18.

Β. Μιας και η αφορμή για την κουβέντα υπήρξε η προσπάθεια ίδρυσης της ESL, θέλεις να μας πεις κάποιες σκέψεις γι’ αυτό το εγχείρημα και γενικότερα για το σύγχρονο ποδόσφαιρο σε εποχές ακραίου φιλελευθερισμού;

ΑΔ. Εκείνο που δεν μπαίνει συχνά και είναι καλό να μην το ξεχνάμε είναι το γεγονός πως πρόκειται για σύγκρουση κεφαλαίων. Του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, με το αντίστοιχο αμερικάνικο, το οποίο προσπαθεί να μπει δυναμικά στο χώρο του ποδοσφαίρου, βλέποντας πως υπάρχουν κέρδη, επιρροή και νέα κεφάλαια για να κατακτηθούν. Βγάζει μια ομάδα έναν παίχτη, πού θα καταλήξει; Στις μεγάλες και πλούσιες ομάδες. Μ’ αυτόν τον τρόπο, όμως, δε δημιουργείται και πάλι μια κλειστή λίγκα πλούσιων και ισχυρότερων ομάδων; Παλαιότερα, στο κυπριακό ποδόσφαιρο, δικαιούσουν τρεις ξένους παίχτες. Αυτό ήταν από μόνο του αρκετό, ώστε να πρωταγωνιστούν οι ομάδες που ήταν λαοφιλέστερες και όχι αυτές που είχαν απλά κάποιον πλούσιο επενδυτή. Αν αυτό ίσχυε ακόμα, κανείς επενδυτής δεν θα ερχόταν να πάρει μια ομάδα. Αλλά ποιος θα αλλάξει το πλαίσιο, η UEFA; Αφού είδαμε πως και το financial fair play, που δεν τηρούνταν πιστά έτσι κι αλλιώς, το κατήργησε. Το σύγχρονο ποδόσφαιρο όσο θα είναι μέσα στον καπιταλισμό τέτοιες μορφές θα παίρνει. Κάθε νίκη, όμως, είτε είναι από τους οπαδούς είτε είναι από ποδοσφαιρικές ομάδες που δεν τηρούν τη σχέση ομάδα-πελάτη, με το μοντέλο του επιχειρηματία που κατέχει το πλειοψηφικό πακέτο των μετοχών, είναι νίκες μέσα στο σύστημα του σύγχρονου ποδοσφαίρου. Ας βάλουμε τις κόκκινες γραμμές μας. Φυσικά, το ποδόσφαιρο μέσα σ’ αυτό το οικονομικό σύστημα δεν θα αλλάξει, ας κάνουμε την επανάσταση και θα αλλάξουμε μετά και το άθλημα. Σήμερα, αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι μικρές νίκες, καθημερινές μάχες, οι οποίες πρέπει να συνδυάζονται με μάχες στην κοινωνία. Όσο δίνουμε μάχη να μην ξεπουλιέται μια ομάδα, να δίνουμε μάχη να μην ξεπουλιούνται τα λιμάνια, τα δάση και ό, τι άλλο αποτελεί τον πλούτο του λαού.

Β. Πιστεύεις δηλαδή πως υπάρχει κάποιο πλέγμα, εντός του

οποίου μπορεί κανείς συναντήσει στην ίδια πλευρά ανθρώπους σαν κι εσάς, που παλεύουν για ένα εντελώς διαφορετικό νόημα σχετικά με το ποδόσφαιρο, antifa-ultras μεγάλων ομάδων και όσους αποτελούν τον τύπο οπαδού που προτάσσει το *Against Modern Football*;

ΑΔ. Φυσικά. Δεν μπορείς να είσαι οπαδός συνειδητοποιημένος που μιλά ενάντια στο μοντέρνο ποδόσφαιρο, ενάντια στην αστυνομική καταστολή, υπέρ της ελευθερίας του οπαδού, να εκφράζεσαι στα πέταλα πολιτικά, χωρίς λογοκρισία και να μην ανήκεις στο χώρο το δικό μας. Υπάρχουν αρκετές περιπτώσεις, μάλιστα, που τυχαίνει να γνωρίζω, που άνθρωποι με εντελώς ακραίες ιδέες, μέσα από τους οργανωμένους, κατέληξαν να αλλάξουν τις απόψεις τους στην κοινωνία.

Β. Λίγο προβοκατόρικα για το τέλος, εσείς πανηγυρίζετε συνεχόμενα πρωταθλήματα τα τελευταία χρόνια, μεθαύριο θα πανηγυρίσει και η Ομόνοια του επενδυτή το δικό της, θα είστε εκεί κοντά;

ΑΔ. Όχι, καμία σχέση. Εγώ λέω πως κάθε γκολ που βάζει η Ομόνοια ΛΤΔ, απομακρύνεται από το λαϊκό της χαρακτήρα. Έχω κάτι φίλους που μου λένε: «Δε σας πονά όταν κερδίζει η ομάδα να γυρίσετε πίσω;» και τους λέω «Όχι, μας πονά όταν κερδίζετε» (γέλια)

[1] Το ’48 δεν είναι μια κομβική χρονολογία μόνο για τον κυπριακό αθλητισμό, με τη δημιουργία αριστερών ομάδων, όπως η *Νέα Σαλαμίνα* στην Αμμόχωστο, η *Αλκή* στη Λάρνακα και τη δημιουργία δύο ξεχωριστών ποδοσφαιρικών ομοσπονδιών, μιας που αναφερόταν στην Αριστερά και μιας στη Δεξιά. Ταυτόχρονα, η κίνηση αυτή αποτυπώθηκε και σε άλλους τομείς της καθημερινότητας, όπως καφενεία, παντοπωλεία, καφεκοπτεία κ.ά

Covid-19 και Αθλητισμός: μια συζήτηση με τη Βαβυλωνία (audio)

Το Σάββατο 2 Μαΐου, στις 18:00, η Βαβυλωνία διοργάνωσε συζήτηση για τις επιπτώσεις του Covid-19 στον Αθλητισμό.

– Τι συμβαίνει με τους αθλητές και τους εργαζόμενους;
– Ποιες οι συνέπειες στην οικονομία του ποδοσφαίρου;
– Πόσο μας λείπουν τα σπορ;
– Πώς ανταποκρίθηκαν οι οπαδικές κοινότητες στην κοινωνική κρίση;

Παρεμβάσεις:
– Χρήστος Τασουλής (ποδοσφαιριστής, γγ ΠΣΑΠ)
– ΠιΖήτα (περιοδικό HUMBA)
– Χρίστος Χαραλαμπόπουλος (δημοσιογράφος-συγγραφέας)
– Πάνος Τσίκαλας (δημοσιογράφος, offside24.gr)

Ψυχή και Σώμα σε Καραντίνα: μια συζήτηση με τη Βαβυλωνία (audio)

Στις 12 Απριλίου, η Βαβυλωνία διοργάνωσε διαδικτυακή συζήτηση σχετικά με τις επιπτώσεις της μακροχρόνιας καραντίνας στην ψυχή και το σώμα.

Παρεμβάσεις έκαναν οι:

- Θοδωρής Μεγαλοοικονόου (ψυχίατρος)
- Δήμητρα Πουλιοπούλου (covid 19: αλληλεγγύη Θεσσαλονίκης, ψυχολόγος-ψυχοθεραπεύτρια)
- Κατερίνα Μαλίχιν / Σταύρος Κουβαράς (ψυχαναλυτικό δίκτυο αλληλεγγύης Ιστός)
- Μάλαμας Σωτηρίου (διαιτολόγος/διατροφολόγος)

Οι δοκιμασίες του Μοχάμεντ Άλι | Προβολή HUMBA!

αναδημοσίευση από HUMBA!

“Οι Δοκιμασίες του Μοχάμεντ Άλι” | Παρασκευή 10 Ιανουαρίου έως Κυριακή 12 Ιανουαρίου στο Σινέ Μικρόκοσμος

Η ταινία ***Οι δοκιμασίες του Μοχάμεντ Άλι*** εξετάζει το ισόβιο ταξίδι πνευματικής μεταμόρφωσης του Άλι. Από τις ρίζες του στο Λουίβιλ, και τα χρόνια της εξορίας, ωσότου να λάβει το Μετάλλιο της Ελευθερίας από τον Προέδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, η ταινία παρακολουθεί τη διαδρομή του Άλι από ποιητή σε παρία και από εκεί σε παγκόσμιο πρεσβευτή της ειρήνης. Σε κάθε στάδιο, οι προκλήσεις που είχε να αντιμετωπίσει ο Άλι έφταναν πολύ πιο μακριά από τα όρια του ρινγκ και **περιλάμβαναν ζητήματα εξουσίας, φυλής, στράτευσης, και ταυτότητας** με τα οποία όλοι μας ερχόμαστε αντιμέτωποι. *Οι δοκιμασίες του Μοχάμεντ Άλι* **δεν είναι μια ταινία για την πυγμαχία και δεν περιλαμβάνει τις καλύτερες στιγμές της πυγμαχικής του καριέρας**. Αντίθετα, εστιάζει στις πιο δύσκολες περιόδους της ζωής του Άλι: στην απόφασή του να ενταχθεί σε μια αμφιλεγόμενη θρησκευτική οργάνωση, στον αγώνα του να

ανατρέψει την πενταετή ποινή φυλάκισης για την άρνησή του να υπηρετήσει στον αμερικανικό στρατό, και στην πάλη του με τη νόσο του Πάρκινσον.

Ενώ άλλες ταινίες για τον Άλι επικεντρώνονται στα ηρωικά του κατορθώματα εντός του ρινγκ και παράλληλα υποβαθμίζουν τραγικά ορισμένες από τις πιο αξιοσημείωτες, προκλητικές και σημαντικές πτυχές της ζωής του, όπως τη σχέση του με τους χρηματοδότες του, το Έθνος του Ισλάμ και την μουσουλμανική του πίστη. Οι περισσότεροι από τους συνεντευξιαζόμενους δεν έχουν εμφανιστεί σε καμία ταινία για τον Άλι μέχρι πρότινος, ωστόσο διαδραματίζουν κεντρικό ρόλο στην ιστορία της ζωής του και του παγκόσμιου αντίκτυπού του . Πριν γίνει το πιο αναγνωρίσιμο πρόσωπο του πλανήτη, **ο Κάσιους Κλέι έγινε ο Μοχάμεντ Άλι** και βρέθηκε στο επίκεντρο των συγκρούσεων που αφορούσαν τη φυλή, τη θρησκεία, και την εναντίωση στον αμερικανικό στρατό κατά τη διάρκεια του πολέμου το Βιετνάμ. Το 1964, όταν ήταν 22 ετών και χρυσός ολυμπιονίκης, κέρδισε τον πρώτο του τίτλο στη κατηγορία βαρέων βαρών, φωνάζοντας, «Συγκλόνισα τον κόσμο!» Ωστόσο, αυτό ήταν μόνο η αρχή. Σύντομα θα ανακοίνωνε πως είναι μουσουλμάνος, μέλος του Έθνους του Ισλάμ, και πως θα αποκτούσε καινούργιο όνομα: Μοχάμεντ Άλι. Όταν ο Άλι κλήθηκε να πολεμήσει στο πόλεμο του Βιετνάμ, εξέφρασε την αντίστασή του με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο: «*Όχι, δεν θα ταξιδέψω 10.000 μίλια για να διαιωνιστεί η κυριαρχία των λευκών δουλοκτητών επί των σκουρόχρωμων λαών της Γης*.»

Το 1967, αφότου η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών αρνείται στον Άλι το δικαίωμα της άρνησης στράτευσης λόγω συνείδησης, αυτός δεν δέχεται να καταταγεί. Η κυβέρνηση καταδικάζει τον Άλι για ανυποταξία, επιβάλλοντάς του ποινή πενταετούς φυλάκισης και ανακαλεί το διαβατήριό του. Του απαγορεύεται να πυγμαχεί και του αφαιρείται ο τίτλος του. Ξεκινά να ζει σαν εξόριστος εντός των Ηνωμένων Πολιτειών, διασύρεται από άκρη σε άκρη εντός της χώρας, ενώ μετατρέπεται σε διεθνές σύμβολο αντίστασης για έναν άδικο πόλεμο. Καθώς ο Άλι υποβάλλει τη μία έφεση μετά την άλλη, μέχρι το Ανώτατο Δικαστήριο, υποστηρίζει

την οικογένειά του μέσω μιας πανεθνικής περιοδείας ομιλιών, εντός μιας χώρας που διχάζεται από έναν πόλεμο στο εξωτερικό και από τον ρατσισμό στο εσωτερικό. Το σπάνιο και καθηλωτικό αρχειακό υλικό των πύρινων λόγων του Άλι στις πανεπιστημιουπόλεις και οι έντονες συζητήσεις κατά τη διάρκεια των τηλεοπτικών του εμφανίσεων, τον δείχνουν να παρουσιάζει τα πιστεύω του χωρίς φόβο καθώς μάχεται για ελευθερία.



Οι δοκιμασίες του Μοχάμεντ Άλι **μελετούν σε βάθος μια εποχή, όπου ένας αναδυόμενος υπεραθλητής επιλέγει την πίστη και τη συνείδηση αντί της φήμης και του πλούτου.** Το μένος που αντιμετώπισε από την κοινή γνώμη της Αμερικής, οργισμένη από την εναντίωση του στον πόλεμο του Βιετνάμ και απρόθυμη να δεχθεί τη μεταστροφή του στο Ισλάμ, έχει παγκόσμιες συνέπειες για τις γενιές που ενηλικιώνονται σήμερα εν μέσω σύγχρονων ρήξεων που αφορούν την ελευθερία, την πίστη και τις στρατιωτικές συγκρούσεις. Το αρχειακό υλικό φωτίζει τις συνιστώσες της ζωής του Άλι που τον στήριξαν και του εναντιώθηκαν, συμπεριλαμβανομένων των μεντόρων του, του Μάλκολμ Χ και του Ελάιτζα Μοχάμεντ, αλλά και των επικριτών του, όπως ο Τζάκι Ρόμπινσον και ο Τζο Λούις. Οι συνεντεύξεις που πάρθηκαν αποκλειστικά για αυτή την ταινία παρουσιάζουν

αυτούς που ήταν εκεί: τον αδερφό του, Ραμάν, τη σύζυγό του, Καλίλα Καμάτσο-Άλι, τον συντάκτη των *New York Times*, Ρόμπερτ Λίπσαϊτ και τον ηγέτη του Έθνους του Ισλάμ, Λούις Φάρακαν.

Αυτό που αναδύεται είναι η κρυφή ιστορία του Μοχάμεντ Άλι.

"Το καλύτερο ντοκιμαντέρ για τον Μοχάμεντ Άλι και, τολμώ να πω , τα έχω δει όλα"
Dave Zirin, **The Nation**

FB event : https://www.facebook.com/events/2575168429381900/

(από το επίσημο Δελτίο Τύπου του "The Trial of Mohammed Ali" παραγωγής της ανεξάρτητης μη-κερδοσκοπικής Kartemquin Films & σκηνοθεσίας Bill Siegel – γνωστού για το ντοκιμαντέρ του σχετικά με τη νεολαίιστικη επαναστατική ομάδα στις ΗΠΑ " The Weather Underground ")

«Ένοχος, ένστολος και δολοφόνος, ούτε ο πρώτος ήταν ούτε και ο μόνος»

του Sotrek*

«Μπάτσοι-γουρούνια-δολοφόνοι», «Τώρα ανταμώνουν παντού τη φωτιά, μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι», «No justice, no peace», «Fuck the police», «Από μπάτσο νεκρός σημαίνει πόλεμος», «Ένοχος, ένστολος και δολοφόνος, ούτε ο πρώτος ήταν ούτε και ο μόνος», «Νεκρός από σφαίρες της αστυνομίας, αυτό είναι το κράτος της δημοκρατίας», «Το κράτος σημαδεύει, οι μπάτσοι πυροβολούν», «Δεν ξεχνάμε, δεν συγχωρούμε», «15 χρονών νεκρός, η μαγκιά σας κοστίζει 2 ευρώ, όσο κάνει μια σφαίρα», «Το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει», «Καλό ταξίδι σε ακόμη έναν

αδικαχαμένο», «Ποιος θα μας φυλάξει από τους φύλακες;», «Δολοφόνοι με στολή», «Κανείς δεν σκότωσε από λάθος, γαμιούντε οι μπάτσοι και το κράτος», «Μαύρη κατάρα στων γουρουνιών τη φάρα», «Όταν οι μπάτσοι σκοτώσουν τα παιδιά σας, τότε θα βγείτε και εσείς από τα κλουβιά σας», «Να γίνει η θυσία του Αλέξη, θηλιά στο λαιμό τους»…

Αυτά ήταν κάποια από τα πανό που σηκώθηκαν εκείνες τις μέρες του Δεκέμβρη από οπαδούς σε όλη την Ελλάδα. Και δεν ήταν μόνο τα πανό. Ήταν οι ανακοινώσεις, οι συγκρούσεις με την αστυνομία, η συμμετοχή χιλιάδων οπαδών στις διαδηλώσεις στην Αθήνα και σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας. Αν τα διαβάσει κανείς τώρα χωρίς να έχει εικόνα της κατάστασης θα νομίζει πως επρόκειτο για «εισβολή αναρχικών στοιχείων» στις κερκίδες. Ο λόγος των οπαδών εκείνες τις μέρες αλλά και τον επόμενο χρόνο, και τον μεθεπόμενο, και σε κάθε μαύρη «επέτειο» της 6ης Δεκέμβρη δεν είχε μόνο αντιμπατσικά χαρακτηριστικά. Είχε βαθιά αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά, είχε χαρακτηριστικά που αμφισβητούσαν, αναδεικνύοντας την καταστολή που οι ίδιοι οι οπαδοί γνωρίζουν στο πετσί τους, την κανονικότητα και το σύστημα που γεννάει δολοφόνους.

Έγραφαν οι Radical Fans United στο φανζίν τους τον Φεβρουάριο του 2009: «Δεν ήταν τυχαίες όλες οι κινήσεις που έγιναν. Εξάλλου εμείς οι οπαδοί γνωρίζουμε από πρώτο χέρι τι σημαίνει αναίτια καταστολή. Σχεδόν ο καθένας μας έχει γευτεί πως είναι ο κάθε κομπλεξαρισμένος ψευτόμαγκας που κάποιοι τον τσιτώσανε και του βάλανε τη στολή, να σε βρίζει και να σε βαράει χωρίς λόγο. Στις λάσπες στο δασάκι, στον υπόγειο στη Βικτώρια, στην (πρώην) χωμάτινη στη Λιβαδειά, στο Γαλλικό ποταμό, στα τρένα ή στις σκάλες του Αλεξάνδρειου…

> *Αυτή τη φορά όμως ο φόβος έσπασε, η οργή ξεχείλισε… Οι οπαδοί σε όλη τη χώρα συμμετέχουν μαζικά στις διαδηλώσεις, είτε μεμονωμένα είτε ακόμα με δικά τους οργανωμένα μπλοκ.*

Από τις 7 Δεκεμβρίου και μετά η αστυνομία σε κάθε γήπεδο της

χώρας αποτελεί κόκκινο πανί. Το αυθόρμητο κατέβασμα τόσων ανθρώπων στους δρόμους σε όλη την Ελλάδα δημιούργησε πέραν όλων των άλλων ένα ακόμη συναίσθημα: τώρα κουμάντο κάνουμε εμείς! Όχι γιατί δεν μασάμε, όχι γιατί είμαστε απείρως περισσότεροι, αλλά γιατί έχουμε το δίκιο με το μέρος μας (όπως λέει και το γνωστό σύνθημα)».

Το σημαντικότερο στοιχείο στο πώς βίωσαν οι κερκίδες την δολοφονία του Αλέξη δεν ήταν οι αντιδράσεις τους εκείνες τις μέρες του 2008. Ήταν η στάση τους και ο λόγος τους, η μνήμη τους τις επόμενες χρονιές. Ήταν το γεγονός πως μέσω της στυγερής δολοφονίας και της εξέγερσης που ακολούθησε, στο παιχνίδι μπήκε και ο κόσμος των γηπέδων. Ήταν από το 2008 και μετά όπου άρχισαν σε μαζικό επίπεδο να βγαίνουν πανιά στις κερκίδες για πολιτικά και κοινωνικά θέματα, ειδικά την περίοδο του 2011-12, το καλοκαίρι του δημοψηφίσματος αλλά και πολλά πανό αντιφασιστικά – αντιρατσιστικά. Το σημαντικότερο λοιπόν όλων ήταν πως, όπως και σε άλλα κοινωνικά κομμάτια και δη στη νεολαία και στη νέα γενιά, έτσι και σε ένα μεγάλο ποσοστό ανθρώπων γηπεδικών, ο Δεκέμβρης γέννησε μια συνθήκη αντίστασης, έναν λόγο και μια στάση ενάντια στο υπάρχον και στις κυρίαρχες πολιτικές επιλογές. Για να μην παρεξηγηθούμε, δεν φτάνουμε στο συμπέρασμα πως μέσω του Δεκέμβρη και των γεγονότων του 2008, ξαφνικά οι οπαδοί έγιναν επαναστατικά υποκείμενα και έληξαν όλες οι αντιφάσεις που «παίζουν» στο χώρο των γηπέδων και όλα τα κακώς κείμενα με πρώτο και κύριο την ανεξέλεγκτη οπαδική βία. Όμως το γεγονός πως εκείνες τις μέρες αλλά και στις διαδηλώσεις των «επετείων» διαδήλωναν μαζί στους δρόμους αντίπαλοι οπαδοί και έστω και για κάποιες στιγμές τα βλέμματα όλων ήταν στραμμένα σε αυτούς που έπρεπε, είναι κάτι που δεν ξεχνιέται, είναι κάτι που μέχρι και τώρα μνημονεύεται από πολλούς που ασχολούνται με τα γήπεδα.

Φέτος, έντεκα χρόνια μετά, οι οπαδοί στα γήπεδα συνεχίζουν να μην ξεχνούν. Το καλοκαίρι με αφορμή την αποφυλάκιση του Κορκονέα οπαδοί της ΑΕΚ και του Παναιτωλικού σήκωσαν πανό ενάντια στην συγκεκριμένη απόφαση. «Το κράτος σκοτώνει και

μετά αθωώνει» έλεγε το πανό των Αεκτζήδων ενώ στο Αγρίνιο οι οπαδοί του Παναιτωλικού έγραψαν: «Το αίμα νερό δεν γίνεται».

Φέτος, έντεκα χρόνια μετά την «κληρονομιά του Δεκέμβρη» όπως λένε πολλοί, οι γραμμές αυτές γράφονται την ώρα που η μία κερκίδα μετά την άλλη σηκώνει πανό αλληλεγγύης στους σεισμόπληκτους Αλβανούς, συγκεντρώνει τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης και υπογράφει ανακοινώσεις με τίτλο: Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ! Όπως γράψαμε και προηγουμένως, όλα συνδέονται με έναν τρόπο – η, ας την πούμε, ριζοσπαστικοποίηση των γηπέδων, και τα άμεσα κοινωνικά και πολιτικά πολλές φορές αντανακλαστικά των κερκίδων με αυτό που άφησε ο Δεκέμβρης του 2008. Και αν βγουν διάφοροι έξυπνοι και πουν για τα μακεδονικά και τα πανό υπέρ της Μακεδονίας να πούμε το εξής: αριθμητικά, δεν υπάρχει σύγκριση των πανό που βγήκαν, ας πούμε για το ζήτημα των προσφύγων και προς υπεράσπισή τους, και αυτών που βγήκαν για το μακεδονικό. Αλλά το σημαντικότερο είναι πως τα περισσότερα πανό για τη Μακεδονία ήταν ανυπόγραφα ενώ τα άλλα… με φαρδιές πλατιές υπογραφές. Και έχει τη σημασία του αυτό στη σημειολογία των κερκίδων.

Για το τέλος; Άμυνα, άμυνα, άμυνα… Τα τελευταία χρόνια και ειδικά το τελευταίο διάστημα η καταστολή είναι στο κόκκινο. Το κράτος και τα αφεντικά με την αστυνομία τους αλωνίζουν. Οι άμυνες πρέπει να είναι σκληρές. Η υπεράσπιση των «εστιών» μας, των «δοκαριών» μας πρέπει να επιτευχθεί με κάθε τρόπο. Ο καθένας στο μετερίζι του και στο χώρο του, ενωμένοι και αλληλέγγυοι, να μη χάσουμε «κεκτημένα». Και μετά βλέπουμε…

*Ο Sotrek συμμετέχει στη συντακτική ομάδα του περιοδικού HUMBA!

Αστέρι Εξαρχείων

Γιώργος Καραθανάσης

Αντί ταυτότητας

Ο Νταουντά είναι 18 χρονών, γεννήθηκε στη μεγαλύτερη πόλη και οικονομική πρωτεύουσα της Ακτής Ελεφαντοστού, το Αμπιτζάν και μεγάλωσε με τη μητέρα του, καθώς ο πατέρας του σκοτώθηκε στην πρώτη φάση του εμφυλίου πολέμου (2002-2006), που ταλαιπώρησε τη χώρα για περίπου μια δεκαετία. Στη δεύτερη φάση του πολέμου (2010-2011) έχασε και τη μητέρα του, κι έτσι σε ηλικία 11 χρονών αναγκάστηκε να φύγει για να αναζητήσει μια καλύτερη ζωή κάπου στην Ευρώπη. Η περιπλάνησή του κράτησε πέντε ολόκληρα χρόνια, ώσπου έφτασε τελικά στην Ελλάδα. Από την πλευρά μας δε θα ασχοληθούμε καθόλου μ' αυτό το κεφάλαιο της ζωής του, άλλωστε κι ο ίδιος δεν αισθάνεται άνετα να μιλάει γι' αυτό.

Σκοπός μας είναι μέσα από την ιστορία του να θαυμάσουμε τι πετυχαίνει αυτός ο άνθρωπος μέρα με τη μέρα, αλλά και να ψηλαφίσουμε μέσα σε λίγες γραμμές τη σχέση των κινημάτων αλληλεγγύης και του αθλητισμού -του αυτοοργανωμένου αθλητισμού στην περίπτωσή μας- με την προσπάθεια ένταξης και αφομοίωσης των προσφύγων και των μεταναστών στον ιστό της πόλης. Όλα αυτά έχοντας στο πίσω μέρος του μυαλού μας τις κοινές αναφορές και τις νοηματικές συνδέσεις που παρουσιάζονται στην προηγούμενη δημοσίευσή μας στη **Β** (Συνέντευξη St. Ambroeus FC: Η Ομάδα των Μεταναστών στο Μιλάνο).

Παρ' όλο που για ένα μικρό χρονικό διάστημα έτυχε να συμμετέχουμε από διαφορετικά πόστα στο ίδιο εγχείρημα με τον Νταουντά, δεν αναπτύξαμε ποτέ κάποια προσωπική σχέση. Δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο και για τη Μαριέττα. Η Μαριέττα είναι συνεργάτιδα του περιοδικού Βαβυλωνία και συμμετέχει εδώ και κάποια χρόνια στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Nosotros. Γνώρισε τον Νταουντά στην κατάληψη στέγης προσφύγων Νοταρά 26 και από τότε έχουν γίνει αχώριστοι. Με τον σύντροφό της Γιάννη

και τον γιο τους Λευτέρη έχουν σταθεί με όλες τους τις δυνάμεις δίπλα του, προκειμένου να τον βοηθήσουν να σταθεί στα πόδια του. Η Μαριέττα ήταν λοιπόν και ο άνθρωπος που μας έφερε σε επαφή, ώστε να μάθουμε την ιστορία του. Σημαντικό να πούμε ότι οι μεταφραστικές της ικανότητες δεν χρειάστηκαν, καθώς ο μικρός μιλάει τέλεια ελληνικά.

"Έχει ζήσει πολύ μόνος και πολύ ανεξάρτητος, φυσικά όμως υπήρξε και αρκετός κόσμος που του άπλωσε το χέρι. Με την ευγένειά του κερδίζει τη συμπάθεια όλων. Σ' όλο του το ταξίδι υπήρξαν άνθρωποι που τον βοήθησαν μόνο και μόνο γι' αυτό", θέλει να επισημάνει η Μαριέττα πριν από όλα τα υπόλοιπα.

Η νέα αρχή

Η ιστορία της ζωής του ξαναξεκίνησε στον **αριθμό 26 της οδού Νοταρά στα Εξάρχεια**, όταν ο Νταουντά τον Ιανουάριο του '16 πέρασε για πρώτη φορά το κατώφλι της πενταόροφης, αυτοοργανωμένης δομής φιλοξενίας. Λίγες μέρες πριν, όταν έφτασε στην Αθήνα, κάποιοι μετανάστες που είχαν ήδη κάποιο καιρό στην Ελλάδα, τον συμβούλεψαν να κατευθυνθεί προς την πλατεία Αμερικής αν θέλει να βρει στέγη. *"Αφού είσαι μαύρος, πρέπει να πας να βρεις τους δικούς σου"* του είπαν. Παρ' όλα αυτά, αναγκάστηκε να κοιμηθεί στον δρόμο εκείνο το βράδυ, καθώς χωρίς οικονομικό αντάλλαγμα δεν προβλέπονταν φιλοξενία.

Το επόμενο πρωί ένας ηλικιωμένος τον συμβούλεψε να κατευθυνθεί προς τα Εξάρχεια, καθώς είχε ακούσει πως εκεί υπάρχουν άνθρωποι που ενδιαφέρονται για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Κάποια στερεότυπα καλό είναι να επιβεβαιώνονται. Έτσι κι έκανε λοιπόν. Πήρε τα πράγματά του και χωρίς να ξέρει τι ακριβώς ψάχνει και πού ακριβώς πρέπει να απευθυνθεί, κατευθύνθηκε προς τη γειτονιά. Πέριξ της πλατείας μια γυναίκα που μιλούσε καλά γαλλικά τον πληροφόρησε για το εγχείρημα που στεγάζονταν στο 26 της Νοταρά, μια κατάληψη στέγασης προσφύγων που δημιουργήθηκε από αλληλέγγυους τον Σεπτέμβρη του '15, κάτω από την πίεση των προσφυγικών ροών, με σκοπό την κάλυψη των

άμεσων αναγκών των προσφύγων, κυρίως ευπαθών ομάδων, που στοιβάζονταν καθημερινά κατά εκατοντάδες στην πλατεία Βικτωρίας.

Το εγχείρημα διένυε τους πρώτους του μήνες και φυσικά η πληρότητά του χτυπούσε κόκκινο. *"Ήταν ανήλικος, ασυνόδευτος και ορφανός! Δεν υπήρχε περίπτωση να τον αφήσουμε να φύγει!"*, τονίζει η Μαριέττα.

Για κάποιες μέρες ο Νταουντά χρειάστηκε να κοιμηθεί στους διαδρόμους, όμως σύντομα θα έβρισκε το δικό του κρεβάτι και τη θέση του μέσα στο εγχείρημα. Οι μήνες περνούσαν, ο Νταουντά είχε ξεκινήσει τις διαδικασίες χορήγησης ασύλου έχοντας ως σκοπό να μείνει στη χώρα, και η Νοταρά 26 που λειτουργούσε κυρίως ως χώρος transit, δεν ήταν το κατάλληλο μέρος για ένα παιδί που ήθελε να ενταχθεί σιγά σιγά σε μια κανονική ζωή. Η Μαριέττα ανέλαβε να βρει μια πιο μόνιμη κατοικία σε κάποιους ανθρώπους που το είχαν ανάγκη και απευθύνθηκε στον κόσμο που ήξερε καλύτερα, στον κόσμο της αλληλεγγύης, στον κόσμο που σίγουρα θα βοηθούσε. Η κοινότητα των προσφυγικών της Λ. Αλεξάνδρας παραχώρησε ένα δωμάτιο στον Νταουντά και τον κ. Μπατινί, που διέμενε προσωρινά κι αυτός στη Νοταρά 26 και κατάγονταν από την Μπουρκίνα Φάσο, γειτονική χώρα και με πολιτιστικές συγγένειες με την Ακτή Ελεφαντοστού, αλλά και χώρα καταγωγής της μητέρας του Νταουντά. Οι δυο τους τα βρήκαν και η ζωή τους απέκτησε την απαιτούμενη ηρεμία. Με τον καιρό, η πορεία προς την ένταξη και την αφομοίωση γίνοταν με γοργούς ρυθμούς. Συμμετείχε στις δουλειές της κοινότητας, ξεκίνησε το μπάσκετ και δρομολόγησε όλες τις διαδικασίες, ώστε να ξεκινήσει να πηγαίνει στο σχολείο από τον Σεπτέμβρη του '16.

Έχει κέφια ο Ντρογκμπά

"Να παίξω μπάσκετ", ήταν το πρώτο πράγμα που απάντησε ο μικρός στην ερώτηση της Μαριέττας σχετικά με το τι θέλει να κάνει στη ζωή του. Το άθλημα το γνώρισε στην Ακτή Ελεφαντοστού από τις εφημερίδες, καθώς στο σπίτι δεν είχαν ούτε τηλεόραση, ούτε ραδιόφωνο. Ζητούσε συνεχώς από τη μητέρα του να τον γράψει σε

κάποια ακαδημία, αλλά εκείνη δεν είχε τη δυνατότητα να του παρέχει κάτι τέτοιο. Τα Σάββατα πήγαινε στο πανεπιστήμιο της πόλης, όπου οργανώνονταν αγώνες των φοιτητών σε ανοιχτά γήπεδα. Άλλες φορές πήγαινε μόνο για να παρακολουθήσει και άλλες φορές κατάφερνε με τον τσαμπουκά του να αγωνιστεί λίγα λεπτά με τους "μεγάλους".

Τον Μάιο του '16 ο Νώντας Σκυφτούλης, επί χρόνια έφορος στο μπάσκετ και γενικότερα ενεργό μέλος του **Αστέρα Εξαρχείων**, γνώρισε τον Νταουντά και τον έφερε σε επαφή με τον Ανδρέα, προπονητή της ομάδας μπάσκετ. *"Δεν περίμενα τέτοια υποδοχή από την ομάδα. Ξεκινήσαμε την επόμενη κιόλας μέρα, αυτοί μου έδωσαν παπούτσια και φόρμα, δεν είχα τίποτα"*, μας λέει, ενώ θεωρεί πως εκεί έμαθε πραγματικά πώς παίζεται το άθλημα.

Όπως υπογραμμίζει ο Νώντας: *"Ο Αστέρας υπήρξε πάντοτε η ομάδα των Εξαρχείων κι όταν λέμε των Εξαρχείων εννοούμε πως ήταν η ομάδα που εξέφραζε το κοινωνικό περιεχόμενο και την γειτονιά, συνοπτικά τον κόσμο των Εξαρχείων. Και πώς συντίθεται αυτός ο κόσμος; Συντίθεται σε σχέση με το μητροπολιτικό κέντρο, που αναδύει τα αντίστοιχα μητροπολιτικά φαινόμενα και χαρακτηρίζεται από την πολυμορφία και την ανοιχτότητα. Για να το κάνω φραγκοδίφραγκα, η εντεκάδα του Αστέρα Εξαρχείων συγκροτούνταν από τους Εξαρχειώτες. Εξαρχειώτης είναι αυτός που ζει στα Εξάρχεια, στο έδαφος αυτό και συγκροτεί ένα κόσμο. Έναν κόσμο που δε συνδέεται με βάση το έθνος ή το αίμα, αλλά συνδέεται με βάση την τοπικότητα. Μια τοπικότητα πολυεθνική. Αν υπάρχει στη γειτονιά, στις οικογένειες και τα σχολεία μια μεγάλη πλειοψηφία Αλβανών, Πολωνών (αναφορά στον Μέγα Σεμπάστιαν πρώην παίκτη του ποδοσφαιρικού τμήματος) κ.ά., το αντίστοιχο ποσοστό θα εκφράζεται στην ενδεκάδα του Αστέρα. Είναι αναρχικοί; Αριστεριστές; Το ίδιο. Με μια λέξη, πανσπερμία."*

Υπ' αυτό το πρίσμα, όταν έφτασε το μεταναστευτικό ρεύμα στην Ελλάδα και τα Εξάρχεια υποδέχτηκαν τους πρόσφυγες, φυσικό και επόμενο ήταν ο Αστέρας να υποδεχτεί κόσμο απ' αυτήν την κοινωνική ομάδα. Βέβαια, όπως μας εξηγεί ο Νώντας, αυτό

κρίνονταν. *“Πέρασαν αρκετοί. Δεν έπαιζαν όλοι, δεν ήταν αυτοσκοπός. Βέβαια από την πρώτη στιγμή που είδα τον Νταουντά που πλησίαζε τα δύο μέτρα, λέω εδώ είμαστε. Αμέσως σκέφτηκα να του προτείνουμε τον Αστέρα. Στην αρχή τον βοήθησε πολύς κόσμος, μάλιστα κάποια εστιατόρια της γειτονιάς προσφέρθηκαν να του παράσχουν φαγητό.”*

Το σύνθημα ***“Να ζήσουμε μαζί”***, που έβλεπε κανείς σε διάσπαρτες αφίσες, σε πανό και σε τρικάκια από τη Χαριλάου Τρικούπη μέχρι την Πατησίων και από τη Σόλωνος μέχρι την Αλεξάνδρας, δεν ήταν τελικά ένα κενό σημαίνον. Ως κάτοικος αυτής της κοινότητας αλληλεγγύης, ο Νταουντά πήρε αυτόματα το χρίσμα του πολίτη των Εξαρχείων με ισότητα και ισονομία. Όπως επισημαίνει ο Νώντας: *“Η συνέλευση που διαχειρίζεται τον Αστέρα έχει ένα αντιρατσιστικό-αντιφασιστικό πλαίσιο. Είναι μια ανοιχτή αγκαλιά για όποιον θέλει να παίξει μπάσκετ ή ποδόσφαιρο κλπ στην περιοχή. Ο Αστέρας ήταν πάντα καθρέφτης των Εξαρχείων, εξέφραζε πάντα τον κόσμο του, ασχέτως αν η διοίκηση απαρτίζονταν πολλές φορές από δεξιούς. Όλοι ενδιαφέρονταν να πάει μπροστά ο Αστέρας, κι αν δεν έπαιρνε τα νέα παιδιά των Εξαρχείων από πού θα έπαιρνε;”.*

Τα τελευταία δυόμιση χρόνια που αγωνίστηκε στον Αστέρα-Υπεροχή Εξαρχείων αγαπήθηκε από όλους, τόσο προπονητές, όσο και συμπαίκτες. Τόσο στο εφηβικό, όσο και στο ανδρικό είχε γίνει πολλές φορές σύνθημα στα χείλη των οπαδών του Αστέρα, οι οποίοι του έβγαλαν το παρατσούκλι Ντρογκμπά, όπως μας λέει ο ίδιος γελώντας. Το παρατσούκλι αυτό ήταν όντως αρκετά ευφάνταστο, κρύβει μάλιστα κι έναν μεγάλο συμβολισμό. Δε γνωρίζουμε βέβαια αν το club της Τσαμαδού το έκανε επί τούτου, όπως και να έχει η ιστορία θέλει τον σπουδαίο Ιβοριανό φορ να είναι ο βασικός πρωταγωνιστής στην προσπάθεια για ανακωχή που μεσολάβησε μεταξύ των δύο εμφυλίων πολέμων. Μετά την πρόκριση των “Ελεφάντων” στο Μουντιάλ του ‘06, ο Ντιντιέ Ντρογκμπά κάλεσε μέσω του αθλητικού καναλιού τις αντιμαχόμενες πλευρές να αφήσουν τα όπλα και να τερματίσουν τον πόλεμο που ξεκλήρισε την οικογένεια του Νταουντά.



Η φανέλα με το 26

Ο Νταουντά έχει ύψος 1,94 και αγωνίζεται κυρίως στις θέσεις 4 ή 5, αλλά πιστεύει πως λόγω σωματοδομής θα πρέπει σταδιακά να μετακινηθεί στις θέσεις 3 ή 2. Αγαπημένος του παίκτης από το NBA είναι ο Kevin Durant, ενώ από την Α1 θαυμάζει τον James Gist. Μάλιστα σ’ ένα διαπολιτισμικό τουρνουά 3×3 που διοργάνωσε το Genaration 2.0 στους Αμπελόκηπους και πήρε μέρος ο Νταουντά, ο ψηλός του Παναθηναϊκού τον πλησίασε και ζήτησε να μάθει την ιστορία του. Η στιγμή αυτή είναι πολύ σημαντική για εκείνον, μιας και η πορτοκαλί μπάλα με τα σπυράκια είναι αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς του. Προπονείται καθημερινά μετά το σχολείο, και μετά την προπόνηση συνεχίζει σε πιο χαλαρούς ρυθμούς στο ανοιχτό γηπεδάκι του Στρέφη, ενώ τις Δευτέρες εκτελεί καθήκοντα προπονητή σε μαθητές σχολείου, χάρη σ’ ένα πρόγραμμα που υλοποιεί το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού.

Ωστόσο, για αυτόν τίποτα δεν έχει τελειώσει. Συνεχίζει να αγωνίζεται και να προσπαθεί κάθε μέρα. Τα χρόνια πέρασαν κι ακόμα περιμένει να γίνει δεκτή η αίτηση χορήγησης ασύλου, ενώ άλλαξε άλλα δύο σπίτια μετά τη σύντομη διαμονή του στα

προσφυγικά. Μετακόμισε σε μια δομή φιλοξενίας ανηλίκων, την οποία έπρεπε να εγκαταλείψει μόλις έκλεισε τα 18, κι από τότε εγκαταστάθηκε στο σπίτι δύο αλληλέγγυων που του παραχωρούν ένα μικρό δωμάτιο. Σ’ όλη αυτή την περίοδο, από τότε που χτύπησε για πρώτη φορά το τζάμι της γραμματείας έως τώρα, η “καμπάνα” της Νοταρά 26 ήχησε για περίπου 8.000 ξεχασμένους από 15 διαφορετικές χώρες. Εν τω μεταξύ, η γειτονιά βρίσκεται προσωρινά σε αποδιάρθρωση μέχρι να ανακάμψει ξανά.

Την ερχόμενη σεζόν θα φοράει τα κυανέρυθρα μιας ιστορικής αθηναϊκής ομάδας με μεγάλες πορείες στην Α1 και μεγάλη παραγωγή παικτών, που τώρα αγωνίζεται στις πιο κάτω κατηγορίες, του Α.Ο. Σπόρτινγκ. Η μέχρι τώρα πορεία της ζωής του και η εξέλιξή του στο άθλημα θα μπορούσε να είναι ένας οιωνός, πως θα διαπρέψει στο παρκέ ως ένας άλλος Giannis ή ως ένας άλλος Serge Ibaka, η προσωπική Οδύσσεια των οποίων έχει αρκετές κοινές αναφορές με αυτή του Νταουντά.

Ευχή όλων, όσοι τον ξέρουν αλλά και όσοι τον μαθαίνουν τώρα, είναι να καταφέρει να γίνει επαγγελματίας μπασκεμπολίστας και να φοράει το 26 στην πλάτη. Είτε γίνει μεγάλο αστέρι, είτε καταφέρει απλώς να βιοπορίζεται από το αγαπημένο του άθλημα, σε σωματεία που ίσως δεν έχουν στραμένους του προβολείς πάνω τους αλλά έχουν την αγάπη του κόσμου τους. Δεν είναι και λίγο. Λίγο δεν είναι επίσης ό,τι κατάφερε μέχρι τώρα, αποδεικνύοντας τι μπορεί να πετύχει κάποιος όταν προσπαθεί τόσο μόνος του, όσο και με τη βοήθεια της κοινότητας.

Απέδειξε ότι φυσικά και μπορούμε να ζήσουμε μαζί. Φυσικά και οι αυτοργανωμένες δομές μπορούν να παρέχουν μια δυνατότητα ένταξης, φυσικά και ο αθλητισμός και δη ο αυτοοργανωμένος μπορεί να δώσει μια ευκαιρία ενσωμάτωσης, αλλά και μια προοπτική ζωής.



ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ: Αναβολή 1ο Fight Fascism Tournament | Θεσσαλονίκη

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ: Λόγω των παράλληλων διοργανώσεων μαχητικών αθλημάτων την ημερομηνία που επιλέξαμε για την διοργάνωση του Fight Fascism Tournament αποφασίσαμε την αναβολή του τουρνουά. Θα ακολουθήσει ανακοίνωση με την νέα ημερομηνία διεξαγωγής του Fight Fascism Tournament.

Announcement: Due to martial arts events happening the same time as the chosen dates for the Fight Fascism Tournament, we decided to postpone its organisation. An announcement will follow concerning the new dates of the Fight Fascism Tournament.

Text in english: About Fight Fascism Tournament / Text in italian: Sul Fight Fascism Tournament (Italian)

Φόρμα συμμετοχής/ Participation form

Το **1ο Fight Fascism Tournament** θα λάβει χώρα στη Θεσσαλονίκη, 1-2 Ιούνη στον κοινωνικό χώρο Μικρόπολις και στον πολυχώρο WE. Η εκδήλωση θα διοργανωθεί για πρώτη φορά και θα περιλαμβάνει φιλικούς αγώνες σε διάφορα μαχητικά αθλήματα, καθώς επίσης και μία κεντρική εκδήλωση-συζήτηση. Επίσης, θα γίνει και σεμινάριο πάνω σε μαχητικό άθλημα, το οποίο θα ανακοινωθεί σύντομα.
Το FFT θα είναι ένα αυτοοργανωμένο εγχείρημα που ευελπιστεί να δώσει την ευκαιρία σε κάθε άτομο ανεξαρτήτως ηλικίας φύλου ή σεξουαλικότητας να συμμετάσχει στο τουρνουά και σε κάθε συνοδευτική εκδήλωσή του. Προσκαλούμε όλους τους αθλητές και τις αθλήτριες που επιθυμούν να συμμετάσχουν σε μια αθλητική διοργάνωση, η οποία αντιτίθεται στα παραμορφωμένα πρότυπα του επαγγελματικού αθλητισμού και τον φασισμό που παρατηρούμε να προσπαθεί να παραχθεί στον χώρο των μαχητικών αθλημάτων.
Στόχος του FFT είναι να συνεχίσει την παράδοση των αντιφασιστικών τουρνουά ανά την Ευρώπη, αλλά και της πόλης μας, σε μια εποχή που η αντιφασιστική δράση σε όλες τις πτυχές της καθημερινότητας και της ζωής μας, είναι απαραίτητη.
Σχετικά με το Fight Fascism Tournament:
Διοργανωτές: Το τουρνουά διοργανώνεται από ανοιχτή αυτοοργανωμένη συνέλευση με την υποστήριξη του Micropolis Kickboxing team και του αυτοοργανωμένου Α.Σ Απάλευτος.
Τοποθεσία και ημερομηνία διεξαγωγής:

1. Πολιτικές εκδηλώσεις: Κοινωνικός Χώρος Μικρόπολις.
2. Φιλικοί Αγώνες και σεμινάρια: Πολυχώρος WE

Συμμετοχή: Δικαίωμα συμμετοχής έχουν όλοι όσοι σέβονται τα περιεχόμενα και τα κίνητρα του τουρνουά. Απαραίτητη προϋπόθεση η ενασχόληση τουλάχιστον 1 έτους με το άθλημα
Στυλ πολεμικών τεχνών: Το τουρνουά φιλοξενεί όλα τα στυλ

πολεμικών τεχνών στα οποία υπάρχει ενδιαφέρον και συμμετοχή (boxing, kick-boxing, k1, muay thai, brazilian jiu jitsu, grappling, mma)

Match making: Τα ζευγάρια προκύπτουν με βάση την πλησιέστερη αντιστοιχία κιλών και εμπειρίας των αθλητών. Γι' αυτό και παρακαλούμε οι αθλητές να τηρήσουν την ημερομηνία δηλώσεων συμμετοχής και τις πληροφορίες που θα ζητηθούν από τη διοργάνωση.

Ημερομηνία δηλώσεων: Οι δηλώσεις συμμετοχής θα κατατίθενται μέχρι το Σάββατο 25 Μαίου, στην παραπάνω φόρμα συμμετοχής , για τη βέλτιστη και ακριβοδίκαιη οργάνωση των αγώνων.

Ζύγιση: Η ζύγιση θα γίνει το Κυριακή 2 Ιούνη στις 10:30 στον πολυχωρο WE. Η ζύγιση και μια πρώτη ιατρική εξέταση γίνεται για την επαλήθευση των στοιχείων των αθλητών γι' αυτό και τα στοιχεία πρέπει να είναι ρεαλιστικά και όχι φανταστικά. Επιτηδευμένα ή όχι λάθη στις δηλώσεις συμμετοχής αποτελούν απλά τροχοπέδη στην ομαλή ροή της διοργάνωσης.

Χρόνοι αγώνων:

boxing, kick boxing, k1 & muay thai: 3 x 2 min

mma: 2 x 4 min

brazilian jiu jitsu, grappling: 1 x 5 min

*αλλαγές μπορούν να γίνουν με τη σύμφωνη γνώμη των δύο αθλητών και της διοργάνωσης.

Κατηγορίες κιλών: -42 | -45 | -48 | -51 | -54 | -57 | -60 | -63,5 | -67 | -71 | -75 | -81 | -86 | -91 | -101 | +101

*παραβίαση των κατηγοριών θα γίνεται μόνο από τη διοργάνωση με τη σύμφωνη γνώμη των αθλητών για την επίτευξη ζυγαριών. Κριτήριο είναι πάντα η συμμετοχή των αθλητών και όχι ο αποκλεισμός τους με βάση συγκεκριμένες νόρμες.

Αποτέλεσμα: Οι αγώνες είναι φιλικοί χωρίς νικητή. Νικητής για εμάς είναι αυτός που ανεβαίνει στο ρινγκ. Στις κατηγορίες mma, Brazilian jiu jitsu & grappling έπειτα από υποταγή (tap) οι δυο αθλητές συνεχίζουν τον αγώνα χωρίς να διακοπεί. Χτυπήματα knock out δεν διακόπτουν απαραίτητα τον αγώνα αν δε συντρέχει ιατρικός λόγος. Έπειτα από 3 knock down σε όλο το παιχνίδι ο αγώνας θα διακόπτεται για την ιατρική ασφάλεια και περίθαλψη των αθλητών. Ο γιατρός και ο διαιτητής του αγώνα έχει το δικαίωμα κατά την κρίση του να διακόψει έναν αγώνα αν

παραβιάζονται οι κανόνες της διοργάνωσης ή αν συντρέχει λόγος για την ασφάλεια των αθλητών.

Εξοπλισμός:

Οι αθλητές οφείλουν να έχουν τον εξής προσωπικό τους εξοπλισμό:

Γάντια, Μασελάκι, Μπαντάζ, Επικαλαμίδες, Σπασουάρ, Επιγονατίδες (k1), Επιαγκωνίδες (muay thai)

Οι αθλητές οφείλουν να τηρούν τους κανονισμούς σε σχέση με τον εξοπλισμό για την ασφάλεια τους.

Μαχητικό άθλημα
Νούμερο γαντιού
boxing
Το ελάχιστο 14 oz
kick boxing, k1
Το ελάχιστο 12 oz
muay thai
Το ελάχιστο 10 oz

**Οι αθλητές έχουν τη δυνατότητα να φορέσουν κάσκα για την ασφάλεια τους.*

Γωνία αθλητή: Στη γωνία του/της αθλητή/ριας επιτρέπεται να είναι ο προπονητής/τρια του και ένας βοηθός.

Οι αγώνες θα γίνουν στις 2 Ιουνίου. Για να μπορέσουμε να κάνουμε σωστά τα ζευγάρια των αγώνων, παρακαλούμε συμπληρώστε την online φόρμα συμμετοχής. Δεν θα γίνεται συμμετοχή εκείνη την ώρα. Για οποιαδήποτε πληροφορία επικοινωνήστε: fftournament19@gmail.com

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς,
Fight Fascism Tournament

F.F.T

Fight Fascism Tournament
Salonica
1-2 June 2019

Boxing-K1-Muay Thai-MMA

Discussion - Party: Micropolis Social Space

Seminar - Games: WE Thessaloniki

micropolis kickboxing team

ΑΠΑΛΕΥΤΟΣ 2018 ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

μικροπολις

WE

Συνέντευξη St. Ambroeus FC: Η Ομάδα των Μεταναστών στο Μιλάνο

Συνέντευξη-Εισαγωγικό σημείωμα: Γιώργος Καραθανάσης

Πριν κάποια χρόνια σε ένα κοινωνικό κέντρο, στην εργατική γειτονιά του San Siro στο Μιλάνο, ένας σύντροφος και οπαδός της Inter προσπαθούσε να μας πείσει για τη σπουδαιότητα που είχε σε θεαματικό επίπεδο το εξής: *Η Internazionale, άξια υπερασπίστρια του ονόματός της, κατάφερε χωρίς κανέναν Ιταλό στη σύνθεσή της και με Πορτογάλο προπονητή, να αποδώσει με τέλειο τρόπο την ιταλική ποδοσφαιρική τακτική (catenaccio) και να κερδίσει τα πάντα. Αν δεν είναι αυτό μια γροθιά στο σαγόνι κάθε ρατσιστή, τότε τι είναι;*

Σαν άνθρωποι με παρόμοια πάθη, προσπαθήσαμε να κατανοήσουμε την ουσία του απλοϊκού επιχειρήματός του αλλά δεν μπορέσαμε να του δώσουμε δίκιο. Λίγο καιρό αργότερα στην εισαγωγή ενός βιβλίου, ένας Έλληνας αθλητικογράφος χρησιμοποιεί το ίδιο σχεδόν επιχείρημα για να αποδείξει τη σημασία του εθνικού ποδοσφαίρου. Εν πάση περιπτώσει. Εδώ δεν θα μιλήσουμε για θέαμα αλλά για βίωμα. Θα μιλήσουμε για ανθρώπους που δεν θέλουν μόνο να δουν αλλά κυρίως να παίξουν ποδόσφαιρο. Ανθρώπους που κινούνται στα δικά μας “χωράφια”. Στα ‘’χωράφια’’ της αλληλεγγύης και της συμμετοχής στην απόφαση. Εδώ δεν θα δεις ούτε αστέρες ούτε επιχειρηματίες, όμως δεν σημαίνει πως δεν θα δεις καλούς ποδοσφαιριστές. Εδώ θα δεις ανθρώπους να αγωνίζονται για ζωή. Και εδώ που τα λέμε, έχουν ήδη νικήσει.

Πρόκειται για τη St. Ambroeus FC, την ποδοσφαιρική ομάδα του

Μιλάνου που αποτελείται από αιτούντες άσυλο. Γεννήθηκε από τη συγχώνευση κάποιων ομάδων που είχαν δημιουργηθεί κατά καιρούς στα προσφυγικά camps του Μιλάνου και από την αρχή οι άνθρωποι που συμμετέχουν σ' αυτό το εγχείρημα προσπαθούν να δείξουν πως δεν πρόκειται απλά για μια πολιτική καμπάνια αλλά για κάτι πιο βαθύ.

Η St. Ambroeus FC έγινε η πρώτη ομάδα που συμμετέχει σε μια επίσημη εθνική κατηγορία, την FIGC (Federazione Italiana Giuoco Calcio), έχοντας πρόσφυγες και μετανάστες στη σύνθεσή της. Οι άνθρωποι που συμμετέχουν, θέλουν να κάνουν ένα βήμα πέρα από τον συμβολισμό, κάτι που επιβεβαιώνεται από την προσπάθεια που καταβάλλεται ώστε η ομάδα να λειτουργήσει ως μια πραγματική αθλητική ακαδημία. Μια ακαδημία που δεν θα ωχριά μπροστά στις αντίστοιχες των υπολοίπων ομάδων της κατηγορίας. Αποτελείται λοιπόν από 60 άτομα που κατάγονται κυρίως από χώρες της Δυτικής Αφρικής και είναι κατά μέσο όρο 22/23 χρονών. Στόχος είναι να γίνει όσο πιο πολυεθνική μπορεί και να εμπλέξει κι άλλες ηλικίες.

Μια ποδοσφαιρική ομάδα πρέπει να είναι φορέας κάποιων αποκρυσταλλώσεων και συμβολισμών της τοπικότητας στην οποία ανήκει, αν θέλει να ταυτιστεί με την πόλη και την τοπική κοινωνία. Στην ιστορία του ποδοσφαίρου, οι ομάδες που κατάφεραν να συνδέσουν την ύπαρξή τους με την ιστορία και την κοινωνία μια πόλης, είναι εκείνες που χαρακτηρίζονται απ' όλους, ομάδες-σημαία μιας συγκεκριμένης περιοχής. Άσχετα με τις επιτυχίες ή τις εθνικές κατηγορίες που αγωνίζονται, άσχετα με το αν έχουν αγαπηθεί όσο άλλες.

Σ' αυτό το μοτίβο κινείται και η St. Ambroeus FC Πρόκειται για μια ομάδα που έχει πάρει το όνομά της από τον Άγιο Αμβρόσιο, πολιούχο του Μιλάνου και τα χρώματά της είναι τα χρώματα της σημαίας της πόλης. Από εδώ και πέρα, όταν ακούμε St. Ambroeus FC, θα σκεφτόμαστε το Μιλάνο και όταν ακούμε Μιλάνο, θα σκεφτόμαστε τη St. Ambroeus FC. Τέλος, το έμβλημά της είναι ένα περιστέρι, πιθανώς ένα σαν εκείνο που έστειλε ο Νόε για να αναζητήσει στεριά, ένα σύμβολο για τους θαλασσοδαρμένους.



Την απάντηση στον Σαλβίνι, τα παιδιά αυτά αποφάσισαν να τη δώσουν μέσω του ποδοσφαίρου, μέσα από τις τέσσερις γραμμές του ασβέστη. Την ώρα που αυτός ο ακροδεξιός καραγκιόζης, έχει εμποδίσει των ελλιμενισμό στην Ιταλία των πλοίων που μεταφέρουν μετανάστες, έχει προχωρήσει σε μια σειρά από φασιστικές δηλώσεις και προωθεί μαζί με άλλες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις την ποινικοποίηση της διάσωσης στη θάλασσα, μια κοινότητα ανθρώπων επιχειρεί να δώσει μια άλλη προοπτική.

Μια προοπτική συνύπαρξης.

Επιχειρούν να χρησιμοποιήσουν δηλαδή τον αθλητισμό ως εργαλείο ένταξης και χειραφέτησης αλλά και ως ένα μέσο για να καταστήσουν ορατό το αίτημά τους για νομική αναγνώριση. **Πρόκειται για μια διαδικασία αποτίναξης της ταυτότητας του πρόσφυγα-μετανάστη, του homo sacer (γυμνού ανθρώπου).** Η ύπαρξη αυτής της κοινότητας αλληλεγγύης, ενταγμένης στον ιστό της πόλης, τους εξασφαλίζει, σε πρώτη φάση, το να μην είναι πλέον τόσο ευάλωτοι και φονεύσιμοι όσο πριν. Την ίδια στιγμή προκύπτει και μια δυνατότητα γι’ αυτούς μέσα από την

ενασχόληση με το ποδόσφαιρο.

Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο. Η πρώην FC Lampedusa Hamburg[1], νυν FC Lampedusa St. Pauli, υπήρξε ένα αντίστοιχο παράδειγμα που έλαβε αρκετή δημοσιότητα. Πρόκειται για πρόσφυγες από την Αφρική που εργάζονταν για χρόνια στη Λιβύη και αναγκάστηκαν να φύγουν λόγω του εμφυλίου. Ο πρώτος τους σταθμός ήταν τα κέντρα κράτησης της Λαμπεντούζα και στη συνέχεια βρέθηκαν στο Αμβούργο. Ξεκίνησαν να παίζουν ποδόσφαιρο για να ευαισθητοποιήσουν την κοινωνία της πόλης, να διεκδικήσουν το δικαίωμά τους να ζουν και να εργάζονται. Η μια από τις δύο μεγάλες ομάδες της πόλης, η St. Pauli, αγκάλιασε από την αρχή αυτήν την προσπάθεια και τελευταία την ενέταξε στον οργανισμό της.

Εμείς μιλήσαμε με τον Davide Salvadori. Ο Davide είναι μέλος της St. Ambroeus FC, μέλος του αυτοοργανωμένου κοινωνικού κέντρου Lambretta στο Μιλάνο και γενικά είναι αυτό που ονομάζουμε “άνθρωπος των κινημάτων”. Συναντηθήκαμε πρώτη φορά στην Πανευρωπαϊκή Αντιφασιστική Συνάντηση που οργάνωσε το Κοινωνικό Αντιφασιστικό Μέτωπο και το δίκτυο Beyond Europe στο Αυτοδιαχειριζόμενο θέατρο Εμπρός, ενόψει της διαδήλωσης για τα 5 χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Πριν λίγες μέρες διαβάσαμε γι’ αυτήν την πολύ ωραία προσπάθεια, ήρθαμε σε επικοινωνία μαζί του και φυσικά πέσαμε στην περίπτωση.

Φυσικά και θα συμμετείχε, φυσικά και θα είχε να μας πει ενδιαφέροντα πράγματα.

Davide καλησπέρα, θέλω να σκιαγραφήσεις για εμάς το δέντρο που κρύβεται πίσω από τον καρπό που ακούει στο όνομα St. Ambroeus FC. Πώς; Πού; Γιατί; Και κυρίως από ποιούς;

Davide: Η ομάδα δημιουργήθηκε από την ένωση των Black Panthers FC και των Corelli Boys. Εγώ για παράδειγμα ήμουν μέλος των Black Panthers FC. Αν θέλουμε όμως να μιλήσουμε για την St. Ambroeus FC, θα πρέπει να κάνουμε μια μικρή αναδρομή και να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, καθώς πρόκειται για μία

ελαφρώς διαφορετική περίπτωση από εκείνη της Corelli Boys.

Τον Δεκέμβριο του ’15, ως συμμετέχοντες του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Lambretta βρεθήκαμε αντιμέτωποι με το ζήτημα της μετανάστευσης, καθώς τότε άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό του Μιλάνου μεγάλες ροές προσφύγων. Σταδιακά, άρχισαν να δημιουργούνται στρατόπεδα προσφύγων γύρω από την πόλη. Αρκετοί από εμάς συμμετείχαμε σε ακτιβισμούς στη Βεντιμίλια, προκειμένου να επιτραπεί η ελεύθερη μετακίνηση στους πρόσφυγες, κυρίως προς τις χώρες της Βόρειας Ευρώπης.

Έπειτα όμως, ως άτομα που δραστηριοποιούμαστε σε αντιρατσιστικά και αντιφασιστικά κινήματα, έπρεπε να σκεφτούμε τι θα κάνουμε με όσους από αυτούς ήθελαν να παραμείνουν στην Ιταλία. Τα κέντρα κράτησης, στα οποία τοποθετούνται, είναι χώροι κοινωνικών διαχωρισμών, αποκλεισμών και εν γένει μέρη στα οποία τα δικαιώματα και οι υπηρεσίες μένουν σε εκκρεμότητα. Στον αντίποδα, εμείς έχουμε τα **κοινωνικά κέντρα** που είναι χώροι συνάθροισης, απαλλαγμένα από τη λογική του καπιταλισμού.

Έτσι πολύ απλά, το πρώτο πράγμα που κάναμε, ήταν να πάμε έξω από ένα κέντρο κράτησης, να μιλήσουμε με αυτά τα παιδιά, να τους μοιράσουμε φυλλάδια και να τους ενημερώσουμε για τις δραστηριότητες που φιλοξενούμε στο κοινωνικό μας κέντρο: από το γυμναστήριο πυγμαχίας μέχρι τα workshop σχετικά με το hip-hop και τις μουσικές βραδιές, δραστηριότητες στις οποίες θα μπορούσαν να έρθουν δωρεάν.

Εκεί γεννήθηκε κατευθείαν η ιδέα να ιδρύσουμε μια ποδοσφαιρική ομάδα.



Το πάθος για το ποδόσφαιρο ήταν που μας ένωσε. Στην καθημερινή επικοινωνία προκύπτει το πρόβλημα της γλώσσας, αλλά μέσα στο γήπεδο μπορούμε να μιλάμε όλοι μια παγκόσμια γλώσσα, αυτή του ποδοσφαίρου. Αυτό είναι κατά κάποιον τρόπο η ρίζα του εγχειρήματος. Από τότε πολλά έχουν αλλάξει.

Σήμερα υπάρχει πλέον η St. Ambroeus, που προέκυψε από τη συγχώνευση αυτής της εμπειρίας με αυτήν της Corelli Boys, μιας ποδοσφαιρικής ομάδας που δημιουργήθηκε αυθόρμητα σε ένα άλλο κέντρο υποδοχής προσφύγων στο Μιλάνο. Μια προσπάθεια την οποία υποστήριξαν κυρίως οι δάσκαλοι του σχολείου ιταλικών, στο

οποίο πήγαιναν οι νεαροί πρόσφυγες. Η συγχώνευση έγινε καθώς και οι δύο ομάδες έπαιζαν στο ίδιο πρωτάθλημα, στο ερασιτεχνικό πρωτάθλημα του Μιλάνου. Σκοπός μας ήταν να κάνουμε το βήμα παραπέρα και να εμφανιστούμε για πρώτη φορά στη **FIGC,** το επίσημο πρωτάθλημα. Η ιδέα δεν ήταν να δημιουργήσουμε απλά μια ποδοσφαιρική ομάδα, αλλά μία **πραγματική ακαδημία ποδοσφαίρου.**

Από εκεί και πέρα, μια άλλη βαθιά αλλαγή είναι το γεγονός ότι μπορεί οι δύο αυτές ομάδες να δημιουργήθηκαν από αιτούντες άσυλο, όμως τώρα ο Kalilou Koteh, πρώην αρχηγός των Black Panthers FC και νυν πρόεδρος της St. Ambroeus, έχει αρχίσει να ενώνει ανθρώπους από διαφορετικές εθνικότητες, όχι μόνο Αφρικανούς, αλλά και Ιταλούς, Ρομά, Αιγύπτιους και Μαροκινούς. Βλέπουμε, έτσι, τη μετάβαση από μια προσφυγική ομάδα σε μια ομάδα με σαφώς προσφυγική βάση αλλά και 100% πολυεθνική.

Τι γίνεται με όσους δεν έχουν ακόμη χαρτιά; Μπορούν να παίξουν στο επίσημο πρωτάθλημα;

D: Στο επίσημο πρωτάθλημα δεν μπορούν να παίξουν όσοι δεν έχουν χαρτιά. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που αγωνιζόμαστε ώστε ο καθένας στην Ιταλία να μπορεί να αποκτήσει χαρτιά. Είμαστε μέρος του δικτύου *“Nessuna persona è illegale”* (Κανείς δεν είναι παράνομος), ένα δίκτυο πολιτών ενάντια στους μεταναστευτικούς νόμους και ενάντια στο άνοιγμα του CPR στο Μιλάνο, των φυλακών για τις απελάσεις προσφύγων. Από αθλητική σκοπιά, οι προπονήσεις μας είναι ανοιχτές για όλους. Όσοι δεν μπορούν να παίξουν στην πρώτη ομάδα, έχουν τη δυνατότητα να παίξουν στο δημοφιλές πρωτάθλημα των κοινωνικών κέντρων ή στα φιλικά παιχνίδια.

Έχουμε διαβάσει για ποδοσφαιρικές ομάδες προσφύγων που λειτουργούν ως καθρέπτης κάποιων ΜΚΟ, μια παρόμοια προσπάθεια υπάρχει και στην Ελλάδα[2]. Σε ποια σημεία πιστεύετε ότι διαφέρετε από κάτι τέτοιο και πώς καταφέρνετε να ανταποκριθείτε στις ανάγκες ενός τόσο μεγάλου εγχειρήματος;

D: Στην Ιταλία η κατάσταση είναι κάπως διαφορετική και στο Μιλάνο είμαστε οι μοναδικοί που έχουμε ακολουθήσει ένα τέτοιο μονοπάτι. Στην υπόλοιπη Ιταλία η μοναδική ομάδα που μοιάζει κάπως με τη δική μας, είναι η **Afro-Napoli United**, μια προσπάθεια που ξεκίνησε από συντρόφους και κοινωνικά κέντρα. Δεν έχουμε υπόψιν μας ομάδες που να έχουν δημιουργηθεί από ΜΚΟ ή να χρηματοδοτούνται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Αν κάποιος ξέρει πώς να πάρουμε χρήματα από τον Soros, θα παρακαλούσαμε να μας το πει! Σύμφωνα με τον Salvini και τους διάφορους ιθύνοντες, όλοι χρηματοδοτούμαστε από αυτόν.

Στα σοβαρά τώρα, εξασφαλίζουμε τη χρηματοδότησή μας από μια εκστρατεία crowdfunding στο διαδίκτυο, όπου χάρη σε 150 δωρητές έχουμε φτάσει το πλαφόν των 10.000 ευρώ. Να προσθέσουμε σε αυτά και δύο ακόμα «χορηγούς», που στην πραγματικότητα δεν είναι χορηγοί. Ο ένας είναι το Rob De Matt, ένα εστιατόριο-μπιστρό που ιδρύθηκε από συντρόφους και μας φιλοξενεί για δείπνα και εκδηλώσεις αυτο-χρηματοδότησης και ο δεύτερος είναι το Milano in Movimento, ένα δημοσιογραφικό κέντρο του Μιλάνου που αντιπροσωπεύει ένα δίκτυο από διάφορα κοινωνικά κέντρα και φοιτητικές συλλογικότητες.



Όπως κάθε ποδοσφαιρική ομάδα έχουμε τυπικά έναν πρόεδρο, η υπογραφή του οποίου είναι απαραίτητη για ορισμένες επίσημες λειτουργίες. Υπάρχει επίσης και ένα σύνολο δέκα ανθρώπων που ασχολείται με όλα τα ζητήματα που απασχολούν την ομάδα. **Οι αποφάσεις λαμβάνονται στη γενική συνέλευση με οριζόντιο τρόπο.** Αυτό σημαίνει ότι από το χρώμα των κορδονιών μέχρι το τι θα γράφουν τα πανό, έχουμε έρθει πολλές φορές σε αντιπαράθεση. Αγαπιόμαστε όμως.

Όσον αφορά την κατανομή των καθηκόντων, αναλαμβάνουμε διαφορετικούς ρόλους ανάλογα με τα χαρακτηριστικά μας. Για παράδειγμα, η δική μου δουλειά είναι η επικοινωνία. Ασχολούμαι με τα κοινωνικά δίκτυα και γράφω τα δελτία τύπου. Ο Jules Cesar και ο Luis Patino, που ήταν επαγγελματίες ποδοσφαιριστές στο παρελθόν, ασχολούνται με το τεχνικό κομμάτι, ο Kalilou φροντίζει ώστε όλα να συντονίζονται όπως πρέπει, ο Tommaso με τα γραφιστικά, η Roberta με τις φωτογραφίες και ούτω καθεξής. Ο καθένας έχει τον ρόλο του, αλλά οι σημαντικές αποφάσεις λαμβάνονται σε συναντήσεις.

Είδαμε τη St. Pauli να βοηθά, με κάθε τρόπο, την FC Lampedusa Hamburg. Περιμένετε κάποια παρόμοια κίνηση από τις δύο υπερ-ομάδες του Μιλάνου, τη Milan και την Inter; Οι οργανωμένοι οπαδοί των δύο κολοσσών, είναι γνωστό, ότι έχουν έναν σκληρό πυρήνα που δεν συμμερίζεται και πολύ τις αξίες του αντιρατσισμού και του αντιφασισμού. Πιστεύεις ότι υπάρχει περίπτωση να βρεθείτε αντιμέτωποι με φασιστικές απειλές;

D: Θεωρώ πως η St. Pauli και οι μεγάλες ομάδες του Μιλάνου είναι εντελώς διαφορετικές περιπτώσεις. Η St. Pauli είναι μια αριστερή ομάδα, η εταιρία είναι πολιτικά στρατευμένη. Βέβαια, με βάση την οικονομική μας κατάσταση δεν θα μας πείραζε κάποιο δώρο από την Inter ή τη Milan. Σε κάθε περίπτωση, η έκκληση μας στον George Soros να μας κάνει μια δωρεά είναι πάντα σε ισχύ. Στις περισσότερες κούρβες των ομάδων της Serie A οι πολιτικοποιημένοι οπαδοί τοποθετούνται στη Δεξιά. Στο πρωτάθλημα που συμμετέχουμε, είμαστε η μόνη ομάδα που έχει οργανωμένους οπαδούς με πολιτική τοποθέτηση (ultras). Αν

κάποιοι φασίστες οπαδοί άλλων ομάδων θελήσουν να έρθουν να μας ενοχλήσουν, τους περιμένουμε με ανοιχτές αγκάλες. Μέχρι στιγμής πάντως οι ομάδες που αντιμετωπίσαμε, μας έδωσαν συγχαρητήρια για το όμορφο έργο. Μια φορά μόνο συνέβη να γίνουμε αποδέκτες ρατσιστικών προσβολών μέσα στο γήπεδο και δεν είχαμε καλό τέλος. Εκνευριζόμαστε εύκολα.

Για το τέλος, θα θέλαμε συνοπτικά δύο λόγια για την κατάσταση στην ιταλική κοινωνία. Πιστεύεις ότι αυτός ο λαϊκίστικος τρόπος άσκησης πολιτικής από τον Σαλβίνι είναι ικανός να δημιουργήσει ένα κλίμα μίσους -αν δεν το έχει κάνει ήδη- και να οδηγήσει σε επιθέσεις εις βάρος μεταναστών;

D: Κοίτα, όσον αφορά το μεταναστευτικό, ο Σαλβίνι δεν είναι το μοναδικό πρόβλημα. Μια σειρά από νόμους της τελευταίας εικοσαετίας, που προωθήθηκαν τόσο από τη Δεξιά, όσο και από την Αριστερά έχουν δημιουργήσει ανθρώπους χωρίς χαρτιά και δικαιώματα, που δεν μπορούν να εξασφαλίσουν τη διαβίωσή τους. Ο πρώτος νόμος προς αυτή την κατεύθυνση ήταν ο νόμος Turco-Napolitano του 1998, που ήταν προϊόν της Κεντροαριστεράς. Έπειτα ο νόμος Bossi Fini του 2001, προϊόν της Δεξιάς, όπως και το διάταγμα Minniti-Orlando της πρώην κυβέρνησης της Κεντροαριστεράς. Τώρα έχουμε το διάταγμα Σαλβίνι πάλι από μια κυβέρνηση της Δεξιάς.

Όλοι αυτοί οι νόμοι κατασκευάστηκαν σε μια συνέχεια και οδήγησαν σε μια σταδιακή αναστολή του καθεστώτος δικαιωμάτων για τους μετανάστες. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Λιβύη τα άνοιξε το δημοκρατικό κόμμα, όχι ο Σαλβίνι. Σε κάθε περίπτωση ο Σαλβίνι είναι ένας μαλάκας και η Ιταλία κάνει ένα ακόμη βήμα προς τον φασισμό κάθε μέρα. Η ρατσιστική ρητορική του Σαλβίνι και των συνεργατών του έχει σίγουρα διογκώσει το κλίμα μίσους. Η αύξηση των επιθέσεων κατά μεταναστών είναι αποτέλεσμα μιας χρόνιας προπαγάνδας μίσους, στην οποία οι εφημερίδες, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και άλλοι προσέφεραν πολύ σημαντικές υπηρεσίες.

Σημειώσεις:

[1] Humba!, ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΝΟΗΜΑ ΤΩΝ ΣΠΟΡ,ΤΗΝ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΓΗΠΕΔΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΠΑΔΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ,ΤΕΥΧΟΣ 19

[2] Αναφερόμαστε στην *Αθλητική Ελπίδα Προσφύγων* που φτιάχτηκε και χρηματοδοτείται από τη ΜΚΟ *Οργάνωση Γη*, του Πέτρου Κόκκαλη.

